

За ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

ЧАСОПИС ВСЕУКРАЇНСЬКОГО СОЮЗУ ЦЕРКОВ ХРИСТІЯН ВІРИ ЄВАНГЕЛЬСЬКОЇ



«Тільки живіть згідно з Христовою Євангелією... борючись однодушно за віру Євангельську» (Фил. 1:27).

РЕЄСТРАЦІЙНЕ СВІДОЦТВО № КВ 9264 ВІД 15 ЖОВТНЯ 2004 РОКУ

ВІРУ

№8 (47), СЕРПЕНЬ 2008 РОКУ

Єпископа ЦХВЕ України Михайла Паночка нагородили орденом Ярослава Мудрого



23 липня старший єпископ Церкви Християн Віри Євангельської України Михайло Паночко взяв участь у зустрічі Президента України В. Ющенка з представниками Всеукраїнської ради церков і релігійних організацій, що відбулася в Секретаріаті Президента з нагоди 1020-ліття хрещення Київської Русі.

Президент України засвідчив главам Церков, що високо цінує «притаманні їм висоту помыслив і устремління, мудрість, гуманізм і толерантність, самовіддану щоденну працю, мету якої – поширення в нашому суспільстві духовності та моральних цінностей». «Я щиро вдячний за ваш внесок у відродження української нації, посилення порозуміння і співробітництва між різними конфесіями й релігіями», – сказав Президент.

Він закликав священнослужителів і далі докладати всіх зусиль для зміцнення міжконфесійного і міжрелігійного миру в Україні, налагодження співпраці між релігійними громадами

заради нашого спільного майбутнього. «Ми виходимо з того, що культура і традиції кожної громади – це наше безцінне багатство, яким ми по праву пишаємося».

«Це спільне свято всіх християнських конфесій, кожна з яких в Україні є спадкоємцем Хрещення 988 року, – наголосив В. Ющенко. – Це свято об'єднує нас усіх, це свято всіх громадян нашої країни незалежно від їхніх релігійних поглядів. Адже всі ми – єдиний і соборний український народ. Ми разом будемо нашу спільну Україну, демократичну, розвинуту, багату і матеріально, і духовно».

За вагомих особистих внесок у розвиток духовності в Україні, багаторічну плідну церковну діяльність та з нагоди 1020-річчя хрещення Київської Русі Глава держави вручив представникам церков державні нагороди. Зокрема, єпископ М. Паночко нагороджений орденом Ярослава Мудрого V ступеня.

uupc.org.ua



«І впокоряться люди Мої, що над ними кличеться Ім'я Моє, і помоляться, і будуть шукати Ім'я Мого, і повернуть зо злих своїх доріг, то Я вислухаю з небес, і прощу їхній гріх, та й вилікую їхній Край!»

(2 Хр. 7:14).

ПРОЕКТ

Прем'єр-міністру України Юлії Тимошенко

Шановна Юліє Володимирівно!

Дозвольте подякувати Вам за високу увагу до питань духовності та підтримку суспільно-важливих робіт, яку звершують християнські Церкви в Україні, а також за врахування раніше спрямованих до Вас пропозицій у сфері державно-церковних відносин.

Хочемо звернути Вашу увагу на те, що ініціатива запровадження в загальноосвітніх закладах предметів духовно-морального спрямування («Християнська етика», «Християнська етика в українській культурі» тощо), які з 2006 року викладаються у п'ятому-шостому класах в інваріантній частині навчального процесу, на сьогодні себе цілком виправдовує і досягла значних результатів у сфері морального виховання учнів. За свідченнями батьків і самих викладачів, викладання цих предметів справляє величезний позитивний вплив на дітей.

Слід зауважити, що керівництво Міністерства освіти і науки України теж відзначає позитивний досвід впровадження курсів духовно-морального спрямування на загальноосвітньому та регіональному рівнях і зі свого боку засвідчило високу зацікавленість у формуванні в учнівської молоді високих моральних рис, про що було зазначено в Резолюції зустрічі Міністра освіти і науки України І. Вакарчука з главами християнських Церков України від 17.07.2008 року.

Однак сьогодні викладання духовно-моральних дисциплін у загальноосвітніх закладах суттєво гальмується через відсутність належного забезпечення учнів підручниками з предмета «Християнська етика» для п'ятого і шостого класів, брак яких найбільше відчувається з огляду на його значну популярність серед інших предметів духовно-морального спрямування. Підручники з цього предмета вже отримали необхідний гриф Міносвіти, тому наразі актуальною є потреба в наданні державного бюджетного фінансування друку зазначених підручників до початку 2008/2009 навчального року.

Маємо переконання, що належне забезпечення дітей підручниками з предмета «Християнська етика» дозволить вчителям ефективніше доносити важливі засади моралі до підростаючого покоління, а учні отримають можливість самостійно опрацювати викладений матеріал під час домашньої роботи. Наслідки такого кроку держава зможе відчувати вже найближчими роками, коли діти України, виховані в душі християнської моралі, займуть своє місце в суспільстві і будуть позитивно впливати на оточуючих. Корупція, злочинність, зневага до сімейних обов'язків, жорстокість та споживацький стиль життя, про що так часто можна сьогодні чути, більш ефективно можуть бути подолані не шляхом перевиховання людини, а через усвідомлення нею ще в дитячому віці загальногромадянських моральних орієнтирів, основаних на християнських цінностях та способі життя.

Враховуючи зазначене, звертаємося до Вас, шановна Юліє Володимирівно, з проханням до початку 2008/2009 навчального року виділити з Державного бюджету України на 2008 рік кошти для друку підручників з предмета «Християнська етика» для п'ятого і шостого класів, які отримали гриф Міністерства освіти і науки України.

Віriamo, що Ваше особисте сприяння у вирішенні зазначеного питання матиме позитивні наслідки для українського суспільства не тільки у сьогоденні, але й у історичній перспективі.

Прикликаємо на Вас Боже благословення!

З глибокою повагою,

Михайло Паночко.

Старший єпископ Церкви Християн Віри Євангельської України.

ЗВЕРНЕННЯ учасників XI молодіжного з'їзду ЦХВЕ до Верховної Ради України

Ми, учасники XI молодіжного з'їзду, усвідомлюючи свою відповідальність перед Богом про наших однолітків, звертаємося до вас, шановні народні депутати, з наступним.

Поширення таких згубних для духовного і фізичного здоров'я людини звичок, як зловживання алкоголем та тютюнокуріння, руйнує молоде покоління українців. За допомогою реклами в молоді формується такий стиль життя, в якому алкогольні напої та цигарки відіграють важливу роль.

Статистика свідчить, що 40% хлопців і 20% дівчат пізнають смак алкоголю в десять років. У 13 років таких вже дві третини. У 14 не цураються спиртного 90% підлітків. Серед причин алкоголізації молоді – доступність спиртного та агресивна реклама.

Звертаємо вашу увагу на загрозовий великий відсоток у медіа-просторі України реклами алкогольних (а особливо слабоалкогольних) та тютюнових виробів. Крім того, просимо врахувати й те, що пропагування споживання алкоголю і куріння тютюну має прихований характер.

Ми вважаємо, що жорстке обмеження, а в окремих сферах і повна заборона реклами алкогольної і тютюнової продукції та її торговельних марок сприятимуть покращенню духовного і фізичного здоров'я українського народу. Повна заборона реклами алкоголю приведе до зменшення споживання останнього приблизно на 5% – із зменшенням усіх згубних наслідків. Тому заборона реклами алкоголю буде дійсно рятувати життя.

У зв'язку з цим звертаємося до вас, шановні народні депутати, з проханням розробити та впровадити як невідкладні закони, які жорстко обмежили б можливості пропагування (реклами) алкоголю і тютюну, та забезпечити їх неухильне дотримання. Просимо запровадити жорсткі обмеження для рекламування торговельних марок алкогольної та тютюнової продукції, у тому числі у формі спонсорської участі в розважальних, спортивних та інших публічних заходах, підготовці теле- і радіопрограм.

Шановні народні депутати, молимося про Боже благословення для вас у цій благородній справі.

15 липня 2008 р.

Церкві у Борткові – 80

27 липня громада християн віри євангельської с. Борткова Львівської області святкувала 80-ліття від дня заснування. Багато віруючих з церков обласного об'єднання ХВЕ приїхали до Борткова, щоб порадіти разом з місцевими братами і сестрами.

У минулому цю церкву часто навідували піонери євангельського руху на Західній Україні, зокрема брат Бертольц. За свою історію церква пройшла різні періоди. Багато християн і священнослужителів були репресовані та вбиті, як-от брат Федішин, якого закатували в Золочівській в'язниці НКВС.

Церква виховала багатьох служителів для потреб Царства Божого. Серед них Мар'ян Сулима, який невтомно служив єпископом церков ХВЕ у штаті Нью-Йорк, США.

Єпископ Церкви Християн Віри Євангельської України Михайло Па-



ночко також долучився до привітань для громади, виголосивши заключну проповідь та звершивши молитву благословення.

Бажаємо церкві с. Борткова і надалі вірно слідувати своєму покликанию в служінні Господу та рідному народові!

uupc.org.



Збагачувати справу Небесного Отця

Василь Любчак

Старший пресвітер Вінницької області

«І сказав Давид до Саула: Твій раб був пастухом свого батька при отарі, і приходив лев, а також ведмідь та й тягнув штуку дрібної худоби зо стада, а я виходив за ним, і побивав його, і виривав те з пащі його. А як він ставав на мене, то я халав його за його гриву та й побивав його. І лева, і ведмеда побивав твій раб. І цей необрізаний филистимлянин буде, як один із них, бо він зневажив полки Живого Бога! І сказав Давид: Господь, що врятував мене з лапи лева та з лапи ведмеда, Він урятує мене з руки цього филистимлянина. І сказав Саул: Іди, і нехай Господь буде з тобою! І зодягнув Саул Давида в свою одіж, і дав мідяного шолома на його голову, і надів на нього панцера» (1 Сам. 17:34-38).

Мабуть, кожен із нас ставить перед собою завдання: збагатити працю Небесного Батька. Коли ми дивимося на Давида – помазанця Божого, то бачимо, що він сумлінно догоджав своєму батькові. «Твій раб був пастухом свого батька при отарі, і приходив лев, а також ведмідь, та й тягнув штуку дрібної худоби зо стада, а я виходив за ним, і побивав його, і виривав те з пащі його». Він не просто пас отару, він турбувався про все. І коли він, будучи вже помазаним на царя, прийшов до ізраїльтян, то побачив, що там немає радості, обличчя людей похмурі, не чути голосу серед народу. І раптом чує голос Голіафа, який проклинає його народ.

«І встав Давид рано вранці, і полишив отару свою на сторожа; і взяв та й пішов, як наказав йому Єссей. І ввійшов він до обозу, а військо виходило до бойового строю, і підняли вони окрик у бою» (1 Сам. 17:20). Давид не пішов до того часу, поки не передав справу свого батька у надійні руки. «І почув Еліяв, його найстарший брат, як він говорив до людей. І запалився Еліявів гнів на Давида, і він сказав: Чого то зійшов ти? І на кого ти позоставив трохи тієї отари в пустині? Я знаю зарозумілість твою та порожнечу твого серця, бо ти зійшов, щоб подивитися на війну!». Діти переживають за справу свого батька, але Давид розумів свою відповідальність і передав все в надійні руки.

На жаль, сьогодні багато служителів не дбають про справу нашого Батька, вони залишають на інших людей те, що Бог доручив їм, і через це виникає багато проблем.

Давид завжди був готовий допомогти батькові, і коли почув, що дім того, хто переможе Голіафа, стане вільним в Ізраїлі, то одразу вирішив іти в бій. Він хотів, щоб прославилось Ім'я Господнє, та не менше Давид прагнув допомогти батькові. «І взяв він кия свого в свою руку, і вибрав собі п'ять вигладжених камінців із потоку,

і поклав їх у пастушу торбу, яку мав, та в торбину, а його праця у руці його. І він пішов до филистимлянина».

Сьогодні такий важкий час, коли потрібно піклуватися про кожну овечку, а деякі пастухи натомість ще більше завдають шкоди тим овечкам, яким потрібна допомога. Так багато служителів хочуть отримати помазання на цю справу, а самі ще не готові виконувати її.

«І сталося, як ми йшли на молитву, то нас пере-стріла служниця одна, що мала віщунського духа, яка ворожбитством давала великий прибуток панам своїм. Вона йшла слідкома за Павлом та за нами і кричала, говорячи: Оці люди – це раби Всевишнього Бога, що вам провіщають дорогу спасіння! І багато днів вона це робила. І обуривсь Павло, і, обернувшись, промовив до духа: У ім'я Ісуса Христа велю я тобі – вийди з неї! Того часу той вийшов. А пани її, бачивши, що пропала надія на їхній прибуток, схопили Павла й Силу і потягли їх на ринок до старших» (Дії 16:16-19).

Ми сьогодні повинні остерігатися таких нападів, бо їх не бракує. Колись я не розумів цих речей, та чим більше стикаєшся з цим, чим більше викриваєш гріх, тим частіше приходиться заколоти. Сьогодні, як і в часи Христа, є люди, які за служителя і вухо можуть відрубати, а є й такі, які продадуть за долар. Як сказав мені один старенький пастор, справжній друг не той, хто похвалить, а той, хто висловить критику в очі. Тому ми повинні молитися один за одного, щоб бути міцними в ці останні часи і збагатити працю нашого Отця.

Апостол Іван, який мав в Ефесі велику церкву, був відправлений на острів Патмос. Він переживав за свою церкву, духовно був з нею, і Господь не залишив його. «Я, Іван, ваш брат і спільник у біді, і в царстві, і в терпінні в Ісусі, був на острові, що звється Патмос, за Слово Боже і за свідчення Ісуса Христа. Я був у душі Господнього дня, і почув за собою голос гучний, немов сурми, який говорив: Що бачиш, напиши те до книги, і пошли до сімох Церков: до Ефесу, і до Смирни, і до Пергаму, і до Тіятирів, і до Сард, і до Філадельфії, і до Лаодикії. І я оглянувся, щоб побачити голос, що говорив зо мною. І, оглянувшись, я побачив сім свічників золотих: а посеред семи свічників Подібного до Людського Сина, одягненого в довгу одежу і підперезаного по грудях золотим поясом» (Об. 1:9-13).

Іван був сповнений Святим Духом і бачив все, що діється в його церкві, навіть тоді, коли його там не було. А ми, можливо, не знаємо, що відбувається в наших церквах, хоч і перебуваємо там.

Як важливо бути настільки духовними, щоб бачити проблеми, які існують в церквах, щоб, подібно до Давида, сумлінно пасти отару свого Батька. І щоб ніякий Голіаф, який і сьогодні веде війну проти нас, не дав нам спіткну-тися, щоб ми йшли на нього в Ім'я Господа Саваота.

Нас чекає Хорив

Михайло Кукса.

Старший пресвітер Чернігівської області

«І побачив він це, і встав та й пішов, боячись за душу свою. І прийшов він до Юдиної Беер-Шеви, і позоставив там свого хлопця. А сам пішов пустинею, дорогою одного дня, і сів під одним ялівцем, і зажадав собі смерті, і сказав: Досить тепер, Господи! Візьми душу мою, бо я не ліпший від батьків своїх!... І поклався він, і заснув під одним ялівцем. Аж ось Ангол диткнувся його та й сказав йому: Устань та попоїж! І глянув він, аж ось у його головах калач, спечений на вугіллі, та дзбанок води. І він їв та пив, і знову поклався. І вернувся Ангол Господній удруге, і диткнувся його та й сказав: Устань, попоїж, бо дорога тяжка перед тобою. І він устав, і попоїв та написвся. І він ішов, підкріплений тією їжею, сорок день та сорок ночей аж до Божої гори Хорив» (1 Цар. 19:3-8).

Божий пророк Ілля жив в часи, коли були розвинені державність, певна структура влади, діяли певні закони. Ілля, як людина, бачив все, що відбувається навколо: цар нечестивий, народ в відступництві, діло Боже розпадається, і Ілля каже, що він залишився сам-один. Ось в яких обставинах опинився муж Божий. Якось він сказав, що три роки і шість місяців не буде ні дощу, ні роси. І ми знаємо, що так і сталося. Можна припустити, що кожного ранку, коли Ілля виходив надвір і бачив, що нема дощу ані роси, він думав: «Живий Господь, і моя молитва живе на небі. Він почув її і в могутності Своєї сили відповів на мою молитву».

Минають місяць за місяцем, рік за роком, і щоразу Ілля впевнюється в тому, що живий Господь. Це було засвідченням його стосунків з Богом. Ілля мав силу вплинути на обставини, які його оточували. Бог піклується про цього чоловіка. «І було до нього слово Господнє, говорячи: Іди звідси, і обернешся собі на схід, і сховаєшся при потоці Керіті, що навпроти Йордану. І станеться, будеш ти пити з потоку, а крукам наказав Я годувати тебе там» (1 Цар. 17:2-4).

Нечиста птиця носить їжу святому пророку. Мабуть, непростю йому було брати цю їжу, потрібно було впокорятися, і непростю було йти в Сарепту Сидонську і брати їжу від бідної вдови. Але це були путі мужа Божого, він мав близький контакт з Богом, чув його голос і виконував накази Господні.

«І минуло багато днів, і було Господнє слово до Іллі третього року, говорячи: Іди, покажи-ся до Ахава, а Я дам дощ на поверхню землі». «Як живий Господь Саваот, що я стою пе-

ред Його лицем, сьогодні я покажуся йому!».

Який рівень пізнання Бога був у Іллі, що він мужньо стояв перед лицем Божим. Не падав, як Даниїл або Іван на Патмосі, а стояв. І ми знаємо результат цієї стійкості. «Чи ти спостеріг, що Ахав упокорився перед лицем Моїм? За те, що він упокорився перед Моїм лицем, не наведу Я лиха за його днів, за днів його сина наведу Я те лихо на його дім» (1 Цар. 21: 29).

Хай благословить нас Господь так потрудитися в Україні, щоб всі українці впали на обличчя свої. Усе можливо віруючим! Це наші дороги і наша близькість з Богом. Який важкий шлях довелося пройти Іллі. І він ішов до гори Божої. Попри те, що Ілля звершував діло Боже в Ізраїлі, Господь чекав його в особистих стосунках. Ілля повинен був пройти цю дорогу.

«А сам пішов пустинею, дорогою одного дня, і сів під одним ялівцем, і зажадав собі смерті, і сказав: Досить тепер, Господи! Візьми душу мою, бо я не ліпший від батьків своїх!». Та Господь говорить до Іллі: «Ти цінний для Мене, Я за тебе одного готовий віддати три великі царства. Мені потрібно зробити поворот після твого успіху». Ісус робив такі повороти після кожного успіху апостолів, щоб вони зрозуміли, Кому належить все це, Хто йде попереду них.

Гора Божя, Хорив, чекає кожного з нас. І якщо враз буде падіння після попереднього успіху, не переживайте! Вас чекає ще вища гора, Бог дасть побачити вогонь, який зійде з неба. Але це все Боже, і Він чекає нас в особистій присутності, щоб показати славу Свою. Ілля пройшов, побачив, і щось перемінилося. «І пішов він ізвідти, і знайшов Єлісея, Шафатового сина, а він оре. Дванадцять запрягів перед ним, а він при дванадцятomu. І підійшов до нього Ілля та й кинув йому свого плаща». Назад Ілля повертався вже з Єлісеєм. Єлісей йшов за Іллею туди, куди інші не наважилися б піти. Це було результатом послуху Іллі.

В Євангелії від Івана 17:4 написано: «Я прославив Тебе на землі, довершив Я те діло, що Ти дав Мені виконати». Хочеться молитися за те, щоб кожен з нас, ідучи з цієї землі, пройшовши через Хорив, Гетсиманію чи Голгофу, міг сказати ці слова. Щоб ніякий успіх не закрутив нам голову.

Лаодикійська церква розбагатіла і не знала ніяких потреб, та зустрічі з Богом не мала. Так запрацюва-лися, що не мали часу відкрити двері Христу. А Він стояв і стукав. Так подібно працювали фарисеї в храмі, та коли прийшов Ісус, то сказав, що їх батько – диявол. Пильнуймо, щоб не сталося цього з нами.

На горі спілкування Бог чекає кожного з нас, щоб ми прославили Його на землі і звершили ту працю, яку Він доручив нам.

«І знаємо, що тим, хто любить Бога, хто покликаний Його постановою, усе допомагає на добре» (Рим. 8:28).

Прагнення миру – наш головний мотив

Анатолій Козачок

**Пастор церкви «Філадельфія»,
м. Київ**

«Блаженні вбогі духом, бо їхнє Царство Небесне. Блаженні засмучені, бо вони будуть утішені. Блаженні лагідні, бо землю вспадають вони. Блаженні голодні та спрагнені правди, бо вони нагородані будуть. Блаженні милостиві, бо помилувані вони будуть. Блаженні чисті серцем, бо вони будуть бачити Бога. Блаженні миротворці, бо вони синами Божими стануть. Блаженні вигнані за правду, бо їхнє Царство Небесне» (Мт. 5:3-10).

Ісус Христос виразив деякі речі, які Він назвав блаженствами. І ось цікавий факт: це слово, яке грецькою звучить як «нокаріос», вживалося тільки тоді, коли описували стан богів. Це той стан, якого людині нереально досягнути. Однак Ісус Христос вжив це слово стосовно людини.

Звернімо увагу на одне з блаженств: «Блаженні миротворці, бо вони синами Божими стануть». Якщо розглядати попередні блаженства, то вони досить близькі за логікою між першою і другою частиною. Тому логічно було б сказати так: «Блаженні миротворці, бо вони матимуть мир». Та Ісус каже, що вони синами Божими стануть. Відштовхуючись від цього, можемо сказати, що сином Божим є та людина, яка творить мир.

Я не говорю тут про якісь крайнощі і не маю на увазі того, що з грихом боротися не потрібно, бо там не завжди є мир. Я хочу говорити про стан серця. Іноді можна робити

добрі справи зі злим серцем. Саме слово «мир» може мати різні значення. Скажімо, значення взаємовідносин, а також значення стану людини.

Є багато місць, де Господь закликає нас до миру. «А входячи в дім, вітайте його, промовляючи: Мир дому цьому! І коли буде достойний той дім, нехай зійде на нього ваш мир; а як недостойний він буде, то мир ваш нехай до вас вернеться» (Мт. 10:12-13).

Про мир згадується також під час народження Христа: «Слава Богу на висоті, і на землі мир, у людях добра воля!» (Лк. 2:14). Тут показано три елементи: слава на висоті, мир на землі, в людях добра воля – це речі, які взаємопов'язані між собою. Вони мусять бути взаємопов'язані, бо, виключивши щось одне з цього контексту, ми виключаємо все абсолютно. Тобто не навчимися бути вдячними Богу і прославляти Його, ми ніколи не зможемо бути в мирі чи приносити мир іншим, ми не зможемо привести людину до доброї волі. Бо добра воля – це завдаток того, що людина може прийняти правильне рішення. Мабуть, усі ми зацікавлені в тому, щоб кожна людина, яка кається, робила це з доброї волі, а не з примусу.

Згадаймо Йосипа. Він, будучи проданий в рабство і переживши багато проблем і випробувань, будучи в ув'язненні, у кінцевому підсумку все ж прощає своїм братам. Як він міг простити їм все те, що вони зробили, адже це не так просто. Крім того, у тодішньому світі було інше розуміння: «Зуб за зуб, око за око». Це був світ, де широко практикувалася помста.

«І побачили Йосипові брати, що жмер їхній батько, та й сказали: А що, як зненавидить нас Йосип і справді верне нам усе зло, що ми йому були заподіяли? І переказали

вони Йосипові, говорячи: Батько твій запозив був перед своєю смертю, кажучи: Отак скажіть Йосипові: Прошу, вибач гріх братів твоїх та їхню провину, бо вони тобі зло були заподіяли! А тепер вибач гріх рабам Бога батька твого! І заплакав Йосип, як вони говорили до нього... І пішли також браття його, і впали перед лицем його та й сказали: Ось ми тобі за рабів! А Йосип промовив до них: Не біється, бо хіба ж я замість Бога?» (Бут. 50:15-19).

Йосип говорив про речі, які ми розуміємо, але чи розуміли це люди за того часу? Адже тоді знищувати ворогів було основним завданням. Навіть Давид, помираючи, давав такі настанови своєму синові. Йосип же демонструє внутрішню позицію свого серця.

Давид, хоч і був військовою людиною, також наголошував на мирі. У Книзі псалмів він згадує про мир більше сотні раз. Складається враження, що формування держави було його долею, але внутрішньо він завжди шукав миру. «Надійся на Господа та держися дороги Його, і піднесе Він тебе, щоб усадкувати землю, ти бачитимеш, як понижені будуть безбожні. Я бачив безбожного, що збуджував пострах, що розкоренився, немов саморосле зелене те дерево, та він проминув, й ось немає його, і шукав я його, й не знайшов! Бережи неповинного та дивися на праведного, бо людині спокою належить майбутність, переступники ж разом понижіні будуть, майбутність безбожних загине! А спасіння праведних від Господа, Він їхня твердиня за час лихоліття, і Господь їм pomoже та їх порятує, визволить їх від безбожних і їх збереже, бо вдавалися до Нього вони!» (Пс. 36:34-40). Слово Боже каже, що добра доля належить людині мирній. Давид

говорить, що бачив людей, які розрослися, як високоросле дерево, яке неможливо було зрубати. Але оскільки вони не шукали Бога, не були мирними людьми, вони впали. Їхнє падіння було надзвичайно великим.

Можемо згадати також великого царя Навуходоносора. Одного разу він вийшов, подивився на Вавилон і сказав: « Чи це не той могутній Вавилон, якого я побудував?». Він сказав правду, бо доклав до цього багато зусиль, але Господь хотів показати, Хто Володар всесвіту, і продемонстрував це.

З історії відомо, що Вавилон був надзвичайно міцним містом. Його стіни сягали понад сто метрів, річка, яка розділяла його, викладалася міддю. А згадаймо великий палац або великий храм Ваала, де на 15-метровому золотому столі стояла 20-метрова статуя. Навуходоносор мав право промовити такі слова. Але Господь перемінив його, показавши, Хто стоїть над цим світом, Хто дає розум і мудрість.

Бути мирною людиною і людиною, яка здатна прощати, – це невід'ємні речі. Знаю з власного досвіду, що коли ми не здатні простити, то не можемо бути мирними з тою людиною. Якщо ми здатні простити, то можемо мирно докоряти, мирно і з любов'ю говорити. І ми повинні просити в Господа сили прощати тоді, коли нам зробили зло.

Руками мужа Божого Степана Господь робив великі чудеса. І ось його виводять, щоб побити камінням. Коли Степан говорив своїм кривдникам про Ісуса Христа, то сталася цікава річ: «Як зачули ж оце, вони запалилися гнівом у серцях своїх і скреготали зубами на нього... А Степан, повний Духа Святого, не бачив споглянув і побачив Божу славу й Ісуса, що по Божій правіці стояв, і промовив: Ось я бачу від-

чинене небо і Сина Людського, що по Божій правіці стоїть!...Та вони гучним голосом стали кричати та вуха собі затуляти, та й кинулися однодушно на нього!...» (Дії 7:54-57).

Степан мав мир в серці навіть в цій складній ситуації. Як нам відомо, мир – це плід Духа. «А плід Духа: любов, радість, мир, довготерпіння, добрість, милосердя, віра, лагідність, здержливість: Закону нема на таких!» (Гал. 5:22-23). Там не написано плоди Духа, а плід Духа, і він повинен містити в собі всі оці елементи, щоб бути повноцінним.

Господь хоче, щоб плід Духа був присутній в християнinin як одне ціле, як невід'ємна частина кожного з нас. І якщо подивитися на Степана, то він був людиною, яка може послужити нам прикладом. Коли його побивали камінням, він не почав жалітися, що так часто хочеться зробити, коли з нами поводяться несправедливо. Степан поглянув на небо.

Я думаю, що для того, щоб бути мирною людиною, потрібно миттєво навчитися прощати. Бо якби Степан в ту ж мить не простив тим людям, які зробили йому так боляче, то хто знає, чи бачив би він Ісуса. Для мене це великий приклад людини, яка завжди намагалася шукати миру і прощати.

Коли до нас приходять бажані і шановані гості, ми підводимося, щоб зустріти їх. Ісус підвісяв, Він стояв і чекав, щоб привітати Степана. Привітати як переможця, який насамперед переміг самого себе, переміг те зло, яке піднімалося на нього. У той час, мабуть, небеса і ангели завмерли, бо Ісус встав і вийшов зустрічати переможця. Часто найбільша перемога – це перемога над гріховною природою, яка є в кожному з нас без винятку.

Нам потрібно навчитися шукати миру. Бо люди, які творять мир, надзвичайно щасливі. Бог називає їх Своїми дітьми. Прагнення миру повинно стати мотивом нашого серця.



Дари СВЯТОГО ДУХА

ВЧЕННЯ

Олександр Попчук

Закінчення.

Поч. у № 9-12 (36-39) за 2007 р.,
№ 1-3, 5-7 (40-42, 44-46) за 2008 р.

Хрищення і сповнення Святим Духом – це різні речі, хоча дехто вчить, що це одне і те ж. Апостоли спочатку були простими юдеями, потім учнями, аж тоді стали апостолами. Коли ще вони були учнями, Ісус вже тоді сказав, що вони спасенні, народжені згори і що їхні імена записані в книзі життя. Але тоді вони ще не були хрищені Святим Духом. Це сталося пізніше, у день П'ятидесятниці, коли Ісуса з ними вже не було.

Сповнення Святим Духом – це важливе питання, яке в нас трохи занедбане. Повернімося знову до учнів Христа. Коли вони ще були простими юдеями, то жили в різних сім'ях, за різних обставин. Якщо їхня родина була більш схильна до вчення фарисеїв, на їхнє життя впливали фарисейські обряди, якщо до науки саддукеїв – саддукейські. Та коли їх покликав Ісус, вони все залишили і стали Його учнями. Три з половиною роки вони були учнями Христа, і Він ними керував, їх настановляв, вів і захоплював їхній дух.

Нарешті настав третій етап їхнього життя, коли Ісус пішов на небеса, а вони залишилися на землі і Господь охристів їх Святим Духом. Спершу ними керували традиції, потім – Христос, і ось настав час, коли ними став керувати Святий Дух. Нам часто здається, що тут щось не так. Але Христос сказав: «Краще для вас, щоб пішов Я, бо як Я не піду, Утішитель не прийде до вас. А коли Я піду, то пошлю вам Його» (Ів. 16:7).

Ми з вами, подібно до апостолів, коли були у світі, то керувалися багато чим (батьками, родиною, оточенням, звичаями). Потім, коли Бог покликав нас, ми стали молодими віруючими. А це неспроста – переважати юдея на учня Ісуса. Тому ми повинні розуміти, що повинні вчитися. «Прийдіть, навчіться і йдіть» – ось наша схема.

Мене іноді запитують, скільки віруюча людина має бути молодим християнином. Думаю, що коли стосунки з Богом серйозні, то достатньо трьох років, щоб людина навчилася багатьом речам.

Ми знаємо з Євангелія, що учні були релігійними людьми, як багато хто з нас, і їм потрібно було багато чому навчитися. Вони просили Ісуса навчити їх молитися. Хіба вони не вміли молитися? Вони молилися, але чи правильно? Чи ми не нагадуємо цим учнів Христа і чи не треба їм навчитися правильно звершувати молитву?

У Першому посланні апостола Павла до Тимофія читаємо: «Отже, перш над усе я благаю чинити молитви, благання, прохання, подяки за всіх людей, за царів та за всіх, хто при владі, щоб могли ми провадити тихо й мирне життя в усякій поборності та чистоті» (1 Тим. 2:1-2). А ми молимося так: п'ять хвилин вранці, п'ять увечері, а потім хочемо отримати якийсь результат. Потрібно серйозно до цього поставитися, бо це має велике значення.

Хочу звернутися до людей старшого віку. Якщо ви недавно прийшли в церкву, раджу вам перечитати Євангеліє кілька раз, відмітити ті місця, які стосуються людей вашого віку. Ми не все знаємо і не все можемо, але часто пхаємо носа не у свої справи. Тому хай кожен тримається свого. Часто старші люди заважають жити своїм дітям, які створили сім'ю. Моя вам порада:

«Та ви приймете силу, як Дух Святий злине на вас, і Моїми ви свідками будете в Єрусалимі, і в усій Юдеї та в Самарії, та аж до останнього краю землі» (Дії 1:8).

«Як говорить хто чужою мовою, той не людям говорить, а Богові, бо ніхто його не розуміє, і він духом говорить таємне. А хто пророкує, той людям говорить на збудування, і на умовлення, і на розраду. Як говорить хто чужою мовою, той будує тільки самого себе, а хто пророкує, той Церкву будує... То що ж, браття? Коли сходиться ви, то кожен із вас псалом має, має науку, має мову, об'явлення має, має вияснення, – нехай буде все це на збудування!» (1 Кор. 14:2-4, 26).

допомагайте їм, підтримуйте, тільки не заважайте!

Сьогодні, щоб плисти проти течії, бути тверезим серед п'яних людей і мати твердий дух, потрібно якимсь чином зміцнювати його. Господь знав про це, тому сказав: «Ви приймете силу». Отож нам потрібна сила. Дехто каже: «Я не маю сили терпіти». Так, без Бога це важко, а з Богом – можливо. Господь подбав про ці речі. А ми або забуваємо, або не знаємо, або не практикуємо те, що написано. Я говорю тут не про народження згори чи хрищення Святим Духом. Я говорю про сповнення Святим Духом, а п'ятидесятники мають справді сповнитися Ним.

Слово Боже нас навчає: «У ревності не лінуйтеся, духом палайте, служіть Господеві!» (Рим. 12:11); «І не вживайтеся вином, в якому розпуста, але краще наповнюйтесь Духом» (Еф. 5:18). Коли ми будемо сповнятися Духом, то служіння в нас будуть благословенні. Нам треба думати, куди ми йдемо, кого наслідуюмо і від кого вчимося.

Коли людина сповняється Духом, вона змінюється, та це ще не означає, що вона повинна поводитися дивно. Коли апостол Павло сповнився Святим Духом, він не кричав, не трусився і не викрикував мовами. Є час, коли треба кричати, годинами молитися, плакати, трепетати перед Богом – це час особистого спілкування з Богом. Та це не для показу, а для особистого збудування. І коли Павло під час служіння сповнився Духом, він залишився стриманим, мудрим, інтелігентним. Його дух піднявся, став міцним, це відчули і люди, і демони.

Коли на служінні сходиться Дух Святий, Він приносить нам те, чого в нас на цю хвилину немає: силу, міць, знання і слово, яке треба сказати людям. Павло не думав, що сказати ворожбитові. Та коли Дух Святий зійшов на нього, він зрозумів, що треба говорити, але не кричав, хоча і мав справу зі слугою диявола. «Але Савл, що й Павло він, переповнився Духом Святим і на нього споглянув і промовив: «О сину диявола, повний всякого підступу та всілякої злості, ти ворогу всякої правди! Чи не перестанеш ти плутати простих Господніх доріг? І тепер ось на тебе Господня рука – ти станеш сліпий і сонця бачити не будеш до часу!» (Дії 13:9-11).

Для когось сповнення Святим Духом – це відчуття. А головне в цій ситуації – сила Святого Духа і відкриття від Бога. Зазвичай за відчуттями бігають молоді віруючі, а зрілим потрібні сила і результат. Фарисеї були глибоко віруючими у своїх очах, але коли прийшов Ісус і показав, як треба вірити, молитися, ходити, ця планка різко опустилася. Бо коли нема Христа, то здається, щось є, та коли приходять Ісус, то все людське ховається перед Його силою.

Нам відома історія про жінку, чоловік якої помер, залишивши їй багато боргів. Коли до неї прийшли по гроші, їй не залишалося нічого, як тільки шукати допомоги в Господа. Тому вона

пішла до пророка, щоб почути слово від Бога. Вона знала, що пророк хрищений Святим Духом і через нього прийде слово від Всевишнього, і знала, що Бог розв'яже той страшний вузол, який зав'язав її чоловік.

Ця жінка, на відміну від деяких жінок, не нарікала на свого чоловіка, але шукала Господньої допомоги. Коли вона прийшла до пророка, то не скаржилася, ні, навпаки, вона наголосила, що чоловік її був віруючий і добре служив Богові. «А одна з жінок пророчих синів кликала до Єлісея, говорячи: «Помер раб твій, мій чоловік! А ти знаєш, що раб твій боявся Господа. А позичальник прийшов ось, щоб забрати собі двох дітей моїх за рабів»... І сказав до неї Єлісей: «Що я зроблю тобі? Повіж мені, що є в тебе в домі». А та відказала: «Нічого нема в домі твоєї невіллиці – є тільки горня оливи». А він сказав: «Іди, позич собі на стороні посуд від усіх сусідок твоїх, посуд порожній. Не бери мало! І ввійдеш, і замкнеш двері за собою та за синами своїми, і поналиваєш у всі ті посудини, а повні повідставляй». І пішла вона від нього, і замкнула двері за собою та за синами своїми. Вони подавали їй посуд, а вона наливала. І сталося, коли понавнювано посуд, то сказала вона до сина свого: «Подай мені ще посуду!». А він відказав їй: «Нема вже посуду». І спинилася олива. І вона прийшла і донесла Божому чоловікові. І він сказав: «Іди, продай ту оливу та й заплати своєму позичальнику». А ти та сини твої будете жити на позостале» (2 Цар. 4:1-7).

Чи йде тут мова про якісь відчуття? Тут йдеться про рішення. Вдова прийняла слово від Господа і вирішила робити те, що сказав їй пророк. І Господь наповнив оливою всі відра. А що, коли б вона принесла сто відер, – чи Бог наповнив би і їх? Так, бо спочатку закінчився посуд, а вже потім олива. Їй було дано по вірі її.

Ми повинні бути скромними щодо себе, але є речі, в яких не потрібно себе обмежувати. Коли Бог дає Святого Духа, ми повинні бути готовими прийняти Його без міри. Є речі, до яких треба бути ревними. Бог готовий допомогти, але нам треба мудро підійти до цих питань.

Іноді брат проповідує і аж труситься. Коли запитати, чого він труситься, він пояснює, що на нього дух зійшов. Дух то зійшов, але який, якщо його так трусить? Чи поводитися так Ісус або апостоли? Таке явище нормальне, коли Святий Дух вперше сходиться на людину. Та коли людина вже багато років у Христі, то повинна мудро ставитися до таких речей. Не можна керуватися емоціями, а потім, свою «цікаву» поведінку приписувати Святому Духу. Цим ми ображаємо Бога. «Дякую Богові моему, розмовляю я мовами більше всіх вас. Але в Церкві волю п'ять слів зрозумілих сказати, щоб і інших навчити, аніж десять тисяч слів чужою мовою!» (1 Кор. 14:18-19).

Написано, що ми прийняли духа не страху, а сили, любові і здорового розуму. Страх ми могли мати у світі,



але коли прийшла сила Святого Духа, то страху не повинно бути.

П'ятидесятницька позиція сповнення Духом така: коли на людину сходиться Святий Дух, її дух піднімається і вона починає хвалити Господа іншими мовами. Так можна поводитися вдома, у тісному колі, та в жодному разі не за кафедрою.

У харизматичному русі вважається, що коли на людину сходиться Святий Дух, то спершу вона похитується, а потім падає до ніг Ісуса.

Наші брати-баптисти впевнені, що отримують хрищення Святим Духом при водному хрищенні, а сповняються тоді, коли всією церквою співають хороший псалом.

Як сповнялися Духом апостоли? Коли Бог чинив надзвичайні чуда руками Павловими, то що відбувалося з апостолом? Може, він здіймав руки вгору і починав труситися або, може припадав обличчям до землі чи починав співати? Навпаки, він залишався таким, як був, але внутрішньо приймав силу і мудрість від Господа. Я дуже хочу, щоб ми навчилися сповнятися Святим Духом.

Одного разу я їхав в купейному вагоні з православним священиком і його дружиною, в якій було запалення нирок. Коли я про це дізнався, то відчув впевненість, що Бог зцілить її. Я запропонував помолитися за неї, і вона погодилася. Друзі, я не молився мовами, не співав, не плавав, не танцював біля неї, ні! Я отримав силу від Господа і наказав хворобі відійти в ім'я Ісуса. Жінка відчула, як тепло розлилося по її тілі, і я точно знаю (вони потім приїжджали до нас), що вона отримала зцілення. Якщо ви зробите поправку у своєму духовному житті, то також зможете робити ці речі.

Бог може сповнити нас Духом і дати силу, а може дати слово, що нам робити. Пам'ятає історію, коли Ісус зцілив сліпого? На наш погляд, Він зробив щось дивне, та що дивне для нас, те природне в очах Господніх. Отож коли приходить слово від Господа, зробіть так, як Він каже, і буде результат (Мр. 5:25-30; 8:22-26).

Іноді ми не зважаємо на те, до чого спонукає нас Святий Дух. Наш дух відчуває поклик іти на служіння, а плоть лінується. І саме їй ми часто підкоряємося. Буває, ми не прислухаємося до того, що говорить Святий Дух, а слухаємо те, що нам нашіптє диявол. Потрібно покаятися в цих гріхах і прийняти опіку Господню. Та є гріх, який Господь не прощає, – коли людина зневажає Святого Духа.

Ми повинні бути мудrimi віруючими людьми, повинні ходити під керівництвом Святого Духа і не виставляти напоказ те, що нам дає Бог. Він вчить нас, щоб ми слухали Його слово і виконували його, були розсудливими на всіх своїх дорогах. І коли ми поправимо свої дороги і будемо чинити так, як вчить нас Господь, як би важко нам не було, Господь допоможе нам. Бо «Вірний Той, Хто вас кличе, Він і вчинить оте!» (1 Сол. 5:24).

600 євреїв взяли участь у марші навколо Храмової гори

З дня заснування нової традиції – обходу Храмової гори в Єрусалимі на початку кожного місяця єврейського календаря, у церемонії взяло участь рекордне число учасників – 600 осіб.

Обхід Храмової гори був завершений напередодні місяця Ав, на дев'ятий його день, коли євреї постять на знак скорботи за знищенням цього дня храмом. Біля кожних воріт, які ведуть на вершину гори, де раніше височів храм, колона євреїв зупинялася для читання псалмів і молитви за відновлення головної єврейської святині.

Походу навколо Храмової гори сприяло зібрання молоді, за ініціативою Інституту храму («Махон а-Мікдаш») у Старому місті, під гаслом: «Побудова храму – в наших руках!».

Цьогорічне зібрання ознаменувало початок нового етапу діяльності всіх організацій, які займаються дослідженнями, просвітницькою і практичною роботою з підготовки відновлення храму в Єрусалимі.

Сергій Перхальський.

ЖИТТЄВІ ІСТОРІЇ

Зроби крок назустріч

У Владивостоку живе незвичайний літній чоловік на ім'я Юлій. Він часто гуляє з симпатичним доглянутим трирічним пуделем. Зустрілися вони так. Морозяного зимового дня Юлій поспішав у справах і помітив брудну кульгаву собачку. Чоловік не міг взяти її з собою і, будучи людиною, яка вірить в існування Бога, попросив Бога знайти песикові господаря.

Через декілька днів Юлій почув шум і сопіння за дверима квартири, відчинив двері і... побачив знесиленого пуделя. Чоловік відніс собаку до ветеринарної клініки. Там пуделіві ампутували обморожену лапу і призначили лікування, але сказали, що шансів вижити нема – собака знесилена і вже не може їсти.



Юлій вигодував собаку з ложечки дитячим харчуванням. Через півроку, прогулюючись з собакою, Юлій познайомився з завзятим любителем собак, який був християнином. Розговорилися. Юлій розповів дивовижну історію пуделя, врешті-решт його запросили на зібрання домашньої групи, де він визнав Ісуса своїм Господом і Спасителем. Так Бог привів до самотнього чоловіка самотню вмираючу собаку, а собака привела свого рятівника до людей, які знали Христа. Тепер Юлій не самотній і потрібен багатьом, і насамперед – своєму Господу і Спасителю.



СПОГАДИ

Церква в Івано-Франківську відзначила 20-ту річницю



27 липня для громади християн віри євангельської м. Івано-Франківська стало особливим – 20-м днем народження. З цієї нагоди в центральному домі молитви в Івано-Франківську відбулося урочисте Богослужіння. На святкування зібралася численна родина братів і сестер у Христі з усієї області. Разом молилися, дякували Господу за його підтримку на часто дуже нелегкому 20-літньому шляху, просили благословення на майбутнє і, безперечно, згадували, як усе починалося. Своїми спогадами поділилася і Ганна Лукаш, яка стояла біля самих джерел зародження євангельської спільноти в Івано-Франківську.

У Станіславі віруючі були давно, найбільше – баптистів. Вони мали свій молитовний будинок в с. Ганусівці. Оскільки це було найближче до міста, на неділях ми їздили туди на зібрання. Поїздом до Єзуполя, а далі – пішки. Протягом тижня збиралися по квартирах. На таких зібраннях переважно читали Біблію, співали. Псаломспіви не було, пісні переписували від руки. Братів спершу було лише двоє – Харитон Павленко і Єфрем Хома. Молилися ми дуже ревно. На молитви почали приїжджати з Ганусівки, Господь почав христити Святим Духом. У ті часи бр. Федір Війтик гостинно служив нам своїм домом.

Оскільки зібрання проводилися по квартирах, про наступне ми дізнавалися в останній день. Це робилося для того, щоб хоч трохи сховатися від пильного ока влади. Іноді ми збиралися на молитву в дні релігійних свят. Коли представники влади з'являлися на зібраннях, віруючих одразу перепишували, забирали літературу, часто навіть виривали книги з рук.

Одного разу на зібрання, яке проводилося в сестри Марії Януш, приїшов дільничний (його направив Ігор Давидов, який пізніше став віруючим). Вона швидко сховала свою Біблію під каструлю, що стояла на плиті, і так вберегла її. З цього зібрання забрали до міліції господню і бр. Андрія Войцехівського. Їх допитували, а потім оштрафували. В с. Олі Полячок забрали переписаний співаник. Якось вона з цікавості зайшла до музею атеїзму і там побачила свій переписаний співаник, який лежав розгорнутий під склом. Удруге ми пішли туди удвох – я стояла на сторожі, а вона тихенько відсунула скло і забрала свій псаломспів.

Одного разу ми збиралися в Старих Богородчанах у сестри Марії

Яремко. І дуже скоро приїхали представники влади з райкому автобусом і забрали всіх присутніх. З нами проводили бесіду, намагалися, так би мовити, перевиховати, погрожували штрафами. Штраф довелося заплатити лише сестрі, вдома в якій проходило зібрання. А штрафували просто – подавали відомості на роботу і з зарплати вираховували ту суму. Бувало, прийдеш по зарплату, а її нема – забрали.

Коли на роботі проводилися якісь збори, то завжди наголошували, що ми маємо там бути обов'язково. Переважно це були відкриті партійні збори. Після них віруючих залишали і проводили антирелігійні бесіди. Це було неприємно, але ми відчували Божу підтримку, хоча і боялися позбутися роботи. З нашої групи з роботи розрахували двох сестер: Марію Шукіну і Валю Бородату. Аргументували це тим, що колектив не хоче бачити їх у робочому колі.

Дітей на зібрання водити заборонялося. Молодь не допускали в навчальні заклади, а деякого виключали взагалі. Так Миколу Андрусюка виключили з медінституту начебто за неуспішність, хоча студенти з його групи дивувалися цьому, бо вчився він добре.

Згодом Федір Війтик подружився з братами з Калуша, і вони почали приїжджати до нас на служіння, а нас запрошували до себе. Їздили ми і по селах Калуського району, кілька разів виїжджали в ліс. Та для старших людей такі подорожі були нелегкими. Брати з Калуша приїжджали разом з братами Бочками зі Львова, Миколою Мельником, Олексієм Гладішем, Остапом Вовком з Коломиї.

У міру того, як збільшувалося зібрання, появились охочі прийняти водне хрищення. Проводили його вночі. Мене теж охристили вночі, на річці Бистриці. Свідками були лише

небо і каміння на березі.

Наше зібрання росло, виникла потреба в керівників. Десь в 1980-1981 рр. до Івано-Франківська переїхав Євген Пилипів з Калуської церкви. Тоді він мав сан діякона. Цей брат почав активно працювати. Одного разу його забрали з зібрання і тримали на допиті декілька годин. Група в цей час ревно молилася у нас вдома. Пізніше до нього на роботу прийшов офіційний лист, причому до списку присутніх на зібранні дописали багато сторонніх людей, яких ми не знали. На підставі листа винесено рішення про штраф – і зарплати нема.

Наша група збільшувалася, і вже важко було поміститися всім в одній квартирі. Влада змушувала реєструватися. Для реєстрації треба було набрати 20 членів, але багато людей боялися реєстрації – вони не вірили владі, думали, що нас збираються вивозити на Сибір. Та згодом сталося так, що люди самі почали виїжджати до Америки, але церква не ставала меншою. Коли виїхала сім'я Скальських, приїхали брати з Волині. Поїхала сім'я Полячків – приїхала сім'я Борисенків.

Реєстрацією займалися Євген Пилипів, ще один із братів і декілька старших сестер, адже молодь була на роботі. Не раз доводилося ходити в міськвиконком, бо нам або відмовляли в реєстрації, або казали, щоб ми самі шукали приміщення. Дозвіл був, а приміщення не було.

Настав час, коли нам таки виділили приміщення. Будівля була страшною – як зовні, так і всередині. Тяжко було уявити, що така мала кількість народу зможе зробити там ремонт. Та брат Євген сказав: «Будемо працювати!». Вирішили зібрати гроші на ремонт. У людей

знову виникли сумніви. Одні казали, що нас обманюють, що ми зробимо ремонт і приміщення заберуть, а інші раділи і клали скільки могли в Божу справу. Був заведений журнал, де реєстрували внесену суму і ставили підпис, щоб не було непорозуміння.

Коли вперше зайшли в приміщення, Микола Андрусюк взяв камінь і на чорній стіні написав: «Час збирати каміння». Ми звели голови до неба і почали ревно молитися, не знаючи, що з цього всього буде. Бр. Євген заспокоював нас, мовляв, будемо працювати, якщо доведеться, до прищестя Христа, і добре буде, як Ісус прийде і застане нас за працею.

Почалася робота. Ми вимітали сміття, ставили саморобні лавки, люди приносили, хто що мав. І почали проводити служіння. Одні раділи, що маємо приміщення, іншим це не подобалося.

У приміщенні не було вікон, під час служіння голуби ширяли над головами. До роботи люди йшли зі своїм знаряддям, і роботи вистачало всім на весь день. Після роботи приходила молодь. Михайло Штенград і Василь Семанишин привезли токарський верстат і встановили його прямо в залі. Інші брати привезли рихтування, яке хиталося, як корабель на морі. На ньому працювали Зеновій і Ярослав Пікуляки, Василь Двірник, Петро Габ'як та інші. Дуже активно і самовіддано працювали брати з Волині: Юрій Веремій, Валентин і Віктор Черняки, Вадим Момоток і Сергій Телятен.

Проблемою було поремонтувати вікна. Ярослав Пікуляк, Люба Шукіна, Василь і Роман Цимбалюки, Олег Манжула знімали мірки, вирізали

форми, малювали – усе робили на цементній підлозі, бо робочих столів не було. До висоти другого-третього поверхів стояли стрімкі драбини із струхлявлених дошок. Страшно було піднятися, а зійти ще страшніше. На горі лежали пласти голубиного посліду, тому потрібно було працювати в масках.

Найстрашніше було дивитися, як ішла робота над сценою. Там було дуже важко встановити рихтування, надійних довгих дошок не було, монтували як могли, а це було досить небезпечно. Проблемою було також написати тексти і розмалювати стіни й колони. Цим зайнялися Ярослав Пікуляк і Люба Шукіна. Працювали допізна, а молитовна група в цей час молилася на балконах. Молитва була відчайдушною, усі з острахом спостерігали, як молоді люди працюють на такій висоті. Та завдяки Божій допомозі за весь час ніхто не отримав травми.

Працювали з ранку до ночі, у будні і в свята. Робочого кабінету брат Євген довго не мав, прийом проводив дома. Це становило певні незручності для його сім'ї.

У міру того, як церква зростала, появилось бажання організувати свій хор. Ольга Скальська запропонувала запросити керівника хору зі Львова. Він декілька раз приїжджав до нас і вчив співати. Спочатку було важко, бо не було пісень з нотами, та й нот ми не розуміли. Та згодом приїхав брат Вадим з Волині і почав керувати хором. Приєдналися до цієї справи Віктор Черняк, Ярослав Олеськів, а нині в хорі невтомно працюють Наталія Черевата і Лариса Цап'юк.

Дяка Богу, що церква зростає – і кількісно, і якісно. А щоб цей процес не припинявся, дуже корисно знати і пам'ятати історію рідної церкви.





Лише одна дорога веде у вічні небеса

(Проповідь на відкритті молодіжного з'їзду в Малині)



Михайло
Паночко

старший єпископ ЦХВЄ України

У цей спокійний літній вечір я всім серцем бажаю, щоб це зібрання було покрите благодаттю Божою, щоб початок цього з'їзду послужив великим благословенням для всіх вас. Ніхто з нас не знав, що до наступного з'їзду дехто не доживе. 21 квітня, у великодній понеділок, трагічно загинув наш брат, який багато вклав в працю серед молоді в цьому таборі; він відійшов, залишивши дружину і четверо дітей. Так скоро минає час, і ніхто з нас не знає, чи доживемо до наступного року, чи дозволить нам Господь бути присутніми тут. Світла пам'ять про Ярослава Бурлаку залишиться в наших серцях. Ми будемо пам'ятати про нього як про мужа віри.

Він, мабуть, відчував, що недовго буде жити на землі, що скоро відійде у вічність, тому так завзято старався робити добро. І думаю, він був готовим до переходу у вічність.

Дорога молоде, 2008 рік був трагічним не тільки для Чернівеччини, а й для Тернопільщини, інших областей. Я хотів би, щоб для нас це стало серйозною наукою. Тому молитовно підтримаймо ті родини, які втратили своїх дітей, своїх рідних і близьких. Біблія закликає: «Плачте з тими, хто плаче!». Дав би Господь, щоб на цьому з'їзді ми навчилися цієї істини: плакати з тими, хто плаче, і радіти з тими, хто радіє.

Молімося також за братів-служителів, за організаторів цього з'їзду. І не кажімо: «Моя хата скраю», а будьмо учасниками і тими, хто підтримує Божу справу словом, ділом і молитвою.

Господь поклав мені на серце нагадати наступний текст з Писання: «Так говорить Господь: На дорогах спиняться та глянуть, і спитайте про давні стежки, де то добра дорога, то нею ідіть, і знайдете мир для своєї душі! Та вони відказали: Не підємо!» (Єр. 6:16).

У Біблії читаємо і таке: «Ходи, юначе, дорогами своїми», а тут Біблія нас вчить іншого: зупинитися на дорогах своїх. І те правильно, і те, бо Біблія – істина в абсолюті. Кожен із нас, кому дароване життя, має свою дорогу. Ми не можемо йти двома дорогами.

Від нашого вибору залежить наша доля, і я переконаний, що Бог нікому не запланував бути нещасним. Він нікого не запроєктував бути без щасливої долі. Але при всій Своїй владі, силі і всемогутності Бог чогось не може.

Розповідають, у школі вчитель задав питання учням, чи Бог все може. І один хлопчик відповів, що Бог може не все. Усі стрепенулися: «Як Бог чогось не може, якщо Він всемогутній?». І хлопчина пояснив: «Бог не може бачити моїх гріхів через жертву Свого Сина».

Бог не може змусити нас йти доброю дорогою. Він дуже цінує наш вибір і ту свободу волі, яку нам

дав. Але Йому дуже сумно, коли ми свої дороги не приводимо у відповідність до Його планів.

Ми живемо в час великого достатку – і земних, і духовних благ. Бог багато до нас говорить, говорить різними способами. Але ми звикаємо до цього, і нам здається, що це буденні речі. Проте слова: «Так говорить Господь» повинні захопити всю нашу пильність, увагу і емоції. Ми повинні бути готовими слухати, подібно до раба, коли говорить його правитель. Це велике щастя, коли Бог говорить до нас, бо ця мова спрямована нам на благо, а не на зло.

Якщо Бог замовкне, а нам відомо, що таке вже траплялося, це біда. Згадаймо, що сталося, коли Бог перестав говорити з Саулом. Благословенний муж, помазанець Божий, Дух Святий був на ньому. Такий гарний початок, і такий сумний кінець. А народна мудрість каже: «Кінець діло хвалить». І Саул до того дожився, що Бог перестав говорити до нього. Коли Бог говорив до нього, він нехтував цим, і в результаті Господь замовк. Це була трагедія для Саула.

Дорога молоде, ми повинні дякувати Господу за те, що сьогодні Він говорить в Україні. Ціль його слова і того, що Він зібрав нас сюди, – сказати нам на благо, а не на зло, на збудування, повернути нас на добрі дороги. Він звертається до нас з батьківською порадою: «Зупиніться на дорогах своїх!». Добра це порада чи ні? Добра!

Наші дороги не завжди відповідають Божій дорозі. Тут теж є немало молодих людей, які йдуть своєю дорогою. «Дай серцю волю, заведе в неволю», – кажуть в народі. Дуже небезпечно йти дорогою, по якій не йде Господь. Усе може бути дуже гарно, привабливо, усе нам просто усміхається, всюди досягаємо успіху. Але...

Піднявся Самсон, розкидав ворогів і думав, що він на правильній дорозі. Але це вже була дорога неправильна, гріхозна, та, яка йшла проти закону. Бог не покинув його одразу, давав можливість зупинитися і проаналізувати, куди він іде, чому його план принесе йому шкоду. Самсон був лідером нації, Божою людиною, однак він ступив на дорогу недобру. Ступив – і не звернув з неї, хоча Господь і попереджував не раз.

Господь попереджає і нас, і так само не раз. Я вірю, що ці кілька днів, поки ви будете тут, Бог буде попереджувати нас, буде говорити до нас, бо Він любить нас і знає, що є дороги, які приведуть до небезпечного кінця.

Не так давно мені довелося провідувати одного брата, який потрапив в автокатастрофу. Мені спало на думку запитати, як він прийшов до Господа. Батьки його були віруючими, а він дуже любив випивати. І як напивався, то втрачав і той розум, що мав. Він ставав страшним, немов звір. От мене і зацікавило, як він увірвався, що могло змінити такого жорстокого чоловіка.

Він розповів, що батьки посилено молилися за нього, та ніщо не могло його змінити. І якимось йому наснився сон, що він іде просторою, широкою дорогою, поруч з ним ідуть дуже багато людей. Аж ось він побачив відгалуження від цієї дороги – вузьеньку доріжку. На її початку стояли два мужі, зодягнуті в білу одягу, і запрошували натовп звертати з широкої дороги, та ніхто не звертав на них уваги. Тільки кілька мандрівників ішли вузькою дорогою. Той чоловік теж не зупинився, а далі пішов широкою дорогою. І враз побачив, що люди, які йшли попереду, почали пропадати – кінцем тієї дороги була прірва. Назад повернутися було неможливо, бо обабіч стояли мужі в чорних одягах і спостерігали за людьми.

На чоловіка напав великий страх. Він зупинився, і люди в чорному вп'ялися в нього поглядом. Він прийняв рішення втікати, а ви знаєте, як у сні важко бігти. Ті чорні мужі залишили натовп і кинулися за ним. І коли він біг, то побачив, що мужі в білому йдуть йому назустріч. А ті, що гналися за ним, зупинилися. Мужі Божі зустріли його і повели на правильну дорогу. З того часу він став віруючим

чоловіком, бо зупинився на смертельній дорозі.

Сили пекла не контролюють тих, хто йде у них на повідку, але тих, хто пробує тікати. Сьогодні диявол не контролює світ, світ перебуває під його п'ятою. Він нас хоче контролювати, бо в нас ціль інша. Всю свою армію він готовий кинути на нас.

Дорога молоде, Бог знає, з якими мотивами ви сюди приїхали. Блаженні ті, в кого вони були чисті, хто прийшов почути, що скаже Господь. Коли ви поставите на перше місце Божі, вічні речі, то у всьому іншому Бог вам допоможе. Вибирайте речі важливі, пріоритетні. Зупиніться на дорогах ваших, навіщо вам вмирати на дорогах гріхонних!

Подивіться в Біблію і знайдете чимало прикладів, коли Господь зупиняв людей. Згадаймо про мужа, який дуже любив гроші. Сьогодні українці також дуже люблять гроші, особливо наша влада. Зарплата в того чоловіка була невелика, але хата – велика. Це був начальник митників. Він ішов дорогою грошоловства, користолюбства і корупції. Він жив гріхотно, але на його дорозі була зупинка. Його зупинив Господь і сказав: «Захкне, злізай, Я хочу бути в тебе вдома!». Іншими словами, Він сказав: «Зверни з дороги своєї!». І це змінило його.

Моє бажання і молитва до Бога – щоб багато з вас змінили своє життя, свою дорогу на цьому молодіжному з'їзді. Це буде вам на добро, Бог вас благословить і допоможе. Він любить людей, які шукають доброї дороги.

Авраам жив серед свого народу, та Господь побачив, що цей народ йде неправильною дорогою. «І промовив Господь до Авраама: Вийди зо своєї землі, і від родини своєї, і з дому батька свого до Краю, який Я тобі покажу» (Бут. 12:1). І Авраам взяв інший курс. Для Церкви Христової є один курс – це курс в небеса. Єдина дорога: «Я дорога, і правда, і життя. До Отця не приходять ніхто, якщо не через Мене» (Ів. 14:6). Іншої дороги нема.

Традиції в небо не заведуть, новітні форми служіння в небо не заведуть, апаратура і барабани в небо також не заведуть. Істина одна. І вона повинна бути не на язичку, не лише написом на футболці: «Я люблю Ісуса!». Носили б ви ці футболки при комуністах, то я бачив би, як ви Його любите. Вам не тільки футболки б позривали, а й голови разом з футболками. То зараз ми всі герої. Це добре, що ви їх носите, але я говорю про речі серйозні.

Усі ви наші діти, і ми любимо вас. І дуже сильно прагнемо, щоб ви йшли дорогою мудрості, дорогою спасіння, а не дорогами світу під супровід тяжкої музики. Ми співаємо: «Дух Святий, я так Тебе бажаю!». Хай це здійсниться на цій конференції. Зупиніться на дорогах своїх, зробіть аналіз того, куди ви йдете і про що думаєте. Господь хоче, щоб ми були людьми розсудливими. Розсудливі люди не потрібні сатані, йому потрібне стадо баранів, натовп галасливих фанатиків. Він боїться людини, яка думає, боїться особи, в серці якої живе Святий Дух. Це ворог номер один для нього.

Мільйони людей сатана веде за собою, як стадо баранів. Та заради вас і мене Господь змінив курс. Він залишив славу неба, прийшов

на цю земну стежину, де ми блукали, як вівці, що не мають пастиря, і зупинив нас на дорогах наших. Хвала Йому! Нас зупинила Голгофа, зупинила проповідь Євангелія, зупинив Святий Дух.

Зупиніться ті, хто рушив неправильною дорогою! Не вмиряйте в гріхах, у п'янстві, блуді, наркотиках, крадіжці, обмовах, сварках, гніві і розпусті. Зупиніться – це смертельна дорога! І розпитайте, де дорога добра, якою варто і треба йти.

Біблія дає нам інструкцію цієї дороги. Її придумали не ми. Пророк Єремія запитував: «Де та, стародавня дорога?». Нею йшли наші батьки, нею йшли апостоли. Це дорога терпіння, дорога, яка непопулярна в цьому світі. Сьогодні з нас відкрито не сміються, але років 20 тому нас висміювали, зневажали, вважали за сміття, взагалі не вважали за людей, і ми це пережили. Ця дорога не авторитетна в очах цього світу, але нас це не хвилює: так було, так є і так буде. Нам важливо, чи ця дорога подобається Богові.

Ми всі чули про Даниїла. Безліч народу живе так, а Даниїл – інакше. Усі осквернюються, а він і його друзі – ні. Усі поклоняються бовванові, а вони сказали, що не будуть, навіть якщо доведеться полатитися за це своїм життям. Ці юнаки подають нам приклад. Вони не покорилися системі цього світу, цінностям Вавилону, у них були інший курс, інші дорога і позиція. Цього я бажаю і вам. Щоб ваші духовні кості зміцнилися, щоб ваші духовні очі просвітлилися, щоб ваша позиція стала міцною. Щоб усі сказали: «Господи, ми звернемо з тої дороги, веди нас і тримай за руку!».

«Знайдіть стару дорогу і йдіть нею». І ось результат: «Знайдете спокій душам вашим». Не можемо ми мати мир, коли грішимо. Ми можемо вдавати, але не опустимося до того, щоб гратися в релігію чи віру. Бог любить все справжнє і щире. Христос прийшов, щоб ми були чистими від гріха, вільними від духа світу цього і святими під Його благодаттю. Бажаю вам Божого благословення! Бажаю всім почути голос Божий, зупинитися на дорогах, якщо бачите щось недобре, і полюбити ту стежину, яку запропонує вам Бог. Це буде вам на благо, і ви пожнете добрі плоди.

Коли євреї не прийняли Ісуса, Він плакав над Єрусалимом. Христос розумів, що ця нація зробила фатальну помилку, їм подобалася їхня стежка – стежка непослуху, невір'я, сухої фанатичної релігійності. І коли вони пішли по ній, Ісус заплакав.

«Єрусалиме, Єрусалиме, що вбиваєш пророків та каменуваш посланих до тебе! Скільки раз Я хотів позбирати дітей твоїх, як та квочка збирає під крила курчаток своїх, та ви не захотіли!» (Лк. 13:34).

Треба захотіти піти тією дорогою. І Бог відкриє її тобі, якщо ти будеш прагнути цього.

Бажаю всім Божого благословення і Божої благодаті. А тим, хто буде навчати молодь, бажаю: учить доброї, здорової науки, говоріть мудрі слова, не підносьтеся, не будьте надто сильними і мудrimi у своїх очах, будьте скромними. Господь завжди на боці скромних людей, смиренних Він благословляє.

Бійтеся зазнайства, бійтеся вихвалляння своєю талановитістю. Не забувайте, що колись ви всі були талановитими грішниками. Павло пам'ятав про це, і це допомагало йому вкорятися.

Ви – одна сім'я, серед вас нема ні вищих, ні нижчих, усі ви – діти Божі. Ми любимо вас, благословляємо і дуже хочемо, щоб ви всі без винятку вибрали дорогу, яка веде у вічні небеса. Бо лиш на цій дорозі ви будете благословенні, щасливі, задоволені і радітимете навіть тоді, коли сльози будуть на ваших очах.

Ліпше з Богом плакати, ніж з сатаною сміятися. Мойсей вважав за краще страждати з єврейським народом, аніж жити в єгипетських розкошах. Він відкріс того, до чого люди так рвуться, він мав свою позицію і не був посоромлений.

Наше бажання – щоб наша молодь понесла звістку Євангелія в силі Святого Духа успішніше, ніж ми – сьогоднішні служителі. Хай Святий Дух спочиває на вас, хай Слово Боже буде в вас! Україні потрібні люди, в яких не гасне енергія Святого Духа, в яких серце горить любов'ю до всіх людей, як горіло серце Ісуса Христа.

Молодь Львівщини в наметовому містечку прославила Бога

Третій з'їзд п'ятидесятницької молоді Львівської області «Християнська пісня» проходив з 4 до 9 серпня в невеликому селищі Верхньовисоцьке Турського району, де розкинули свої намети близько 300 делегатів.

На відкритті молодь вітали обласний єпископ Львівщини Роман Ляховський, служителі Тарас Колівоска, Мирон Олексівич, а також працівниця молодіжної служби у Турському районі Ірина Федорко. За її словами, такі фестивалі дуже потрібні. «У наш час сумно спостерігати за деградацією молоді. Я дуже рада, що є такі християнські акції, які допо-

магають молодим зростати духовно», – підкреслила вона.

Учасники з'їзду прославляли Бога і під час зібрань, і на дозвіллі, тим більше, що гаслом був обраний заклик «Вся слава – Господу!».

Словом служили викладач Львівської богословської семінарії пастор Ростислав Мурах, учитель Біблії пастор Анатолій Кліновський, ректор Львівської богословської семінарії Роман Соловій. Основний наголос спікери робили на взаєминах між юнаками і дівчатами і на духовних законах.

Валентин Опря.



Серйозне джерело спокус – диявол. Людина не повинна піддаватися його спокусам і падати. Однак диявол дуже хитрий і меткий. Тому часто він приходить до нас у вигляді ангела світла. Бог звільнив нас від влади диявола, це переможений противник. І ми маємо від Бога владу перемагати диявола і його спокуси. То чому тоді так багато людей падають і коряться дияволу?

У Повторенні Закону читаємо: «Коли будеш входити до краю, що дає тобі Господь, Бог твій, то не навчися чинити такого, як гидота цих народів. Нехай не знайдеться між тобою такий, хто переводить свого сина чи дочку свою через вогонь, хто ворожить ворожбу, хто ворожить по хмарах, і хто ворожить по птахам, і хто чарівник, і хто чорнокнижник, і хто викликає духа померлого та духа віщого, і хто питає померлих. Бо гидота для Господа кожен, хто чинить таке, і через ті гидоти Господь, Бог твій, виганяє їх перед тобою. Бездоганий будеш ти перед Господом, Богом своїм, бо ці народи, що ти посядеш їх, слухають тих, хто ворожить по хмарах, та ворожитів, а ти – не таке дав тобі Господь, Бог твій.

Пророка з-посеред тебе, з братів твоїх, Такого, як я, поставити тобі Господь, Бог твій, – Його будете слухати» (Повт. Зак. 18:9-15).

Сергій Вітюков

Продовження.
Початок у № 5-7 (44-46) за 2008 р.

Багато людей корилися дияволу, займаючись спиритизмом, чаклунством, ворожбитством, і це гидота перед Богом. Тобто гидке і саме заняття, і той, хто це робить, і той, для кого це робиться. Біблія дуже суворо застерігає проти цього.

У чому ж небезпека цих всіх занять? По-перше, це пряме порушення перших заповідей Закону. По-друге, це бунт проти Бога. По-третє, це гріх, за який люди покарані до третього і четвертого покоління. І по-четверте, займаючись такими речами, люди потрапляють у пряму залежність від диявола і під його контроль. У Посланні до римлян апостол Павло говорить: «Хіба ви не знаєте, що кому віддаєте себе за рабів на послуш, то ви й раби того, кого слухаетесь, – або гріха на смерть, або послуш на праведність» (Рим. 6:16).

Що я такого зробив, подавши руку чаклуниці або запитавши її про своє майбутнє? Що страшного в тому, що я посидів на сеансі в чаклуна? Біблія вчить, що кого я слухаюся, того рабом я і є. І через такі акти окультизму людина потрапляє в диявольську залежність і навіть під його контроль. Так багато людей стали одержимими. Вони грішать проти Бога, порушують заповіді Закону, і вони будуть справедливо покарані аж до третього і четвертого покоління.

Отож спокуси приходять зі сфери, яку ми називаємо світом; від диявола; і через нашу плоть. Слово «плоть» зустрічаємо в Біблії у кількох значеннях. По-перше, це сама особистість, тобто людина. По-друге, це тіло людини або якісь його частини. І нарешті, це наша стара гріхозна природа, тобто те, що залишається навіть в людини, народженої згори. Коли ми каємося перед Богом і народжуємося згори, Бог відроджує наш дух, вселяючись в нього Духом Святим. Він вкладає в нас характер Христа, який ми називаємо плодом Духа.

Отож в людини, народженої згори, є два начала: плоть, стара гріхозна природа, і дух, тобто те божественне, що Бог закладає в нас. І вони суперечать одне одному. У Посланні до галатів апостол Павло прямо каже: «... бо тіло бажає протилежного духові, а дух протилежного тілу, і супротивні вони один одному, щоб чинили ви не те, що хочете» (Гал. 5:17).

Між тілом і плоттю постійно ведеться війна, і нас постійно спокушує стара

гріхозна природа. Вона збуджує ті пристрасті, похоті, які зваблюють нас. І якщо ми піддаємося і підемо в них на поводу, ми грішимо. Похоть породжує пристрасне бажання чогось забороненого. А це бажання розгоряється до розмірів нестримної влади і проявляється у вигляді гріховних вчинків, слів або дій.

Але що говорить Біблія про нашу стару гріховну природу? «... Знаючи те, що наш давній чоловік розп'ятий з Ним, щоб знищилось тіло гріхове, щоб не бути нам більше рабами гріха» (Рим. 6:6). Коли ми занурені в істину, коли сповнені Духом Святим, наша стара гріхозна природа може бути, так би мовити, скасована, тобто вона не буде проявлятися. А це і є життя в перемозі, це і є ходження за духом.

Є ще одна сфера, яка часто спокушує навіть народжену згори людину. Мова йде про наше минуле. У житті людини є три часові відрізки – минуле, теперішнє і майбутнє. Неможливо бути активним сьогодні або завтра, не розраховувшись із минулим і не маючи правильного погляду на майбутнє. Скільки людей блукають по землі з величезним тягарем

мати в Господа прощення. Проблема в тому, що багато людей, які отримали прощення в Господа, не можуть простити самі собі. Їхня совість звинувачує їх там, де їм простив Бог. А в деяких випадках і виправдовує там, де їх засуджує Слово Боже.

Але ось у чому істина – суд совісті не досконалий. Хоча совість – це частина божественних рис, які застав у нас Бог, вона піддана впливу зовні, наприклад, вихованню. Тому совість буває немінна, заплямлена, осквернена і її суд недосконалий.

Якщо совість виправдовує нас там, де Слово звинувачує, ми повинні будемо прийняти суд Божий.

Але є і другий бік – дуже розбірлива, скрупульозна совість, коли люди не можуть простити самі собі. Таким

хочу порадити: зі смиренням, вдячністю і покорою прийміть Божий вирок «прощаю, виправдовую, милую». Апостол Павло говорить: «Тож немає тепер жодного осуду тим, хто ходить у Христі Ісусі не за тілом, а за духом» (Рим. 8:1). Нормальний стан християнина – перебувати в повній свободі від осуду і з боку Слова Божого, і з боку своєї совісті.

Часто осуд приходить з боку тих, хто оточує нас. Але, як правило, він не об'єктивний. Ми повинні прислуховуватися до того, що про нас говорять, але пам'ятати, що часто люди говорять під кутом своїх амбіцій.

Багато хто схильний давати критичну оцінку нашим словам і вчинкам. І це правильно. Але так само багато хто судить особу, а це вже дещо інше. Зверніть увагу – про Духа Святого написано, що Він викриває, а про диявола – що він звинувачує. Дух Святий вказує на гріх і на Ісуса Христа як на вихід, прославляючи справу спасіння. А диявол, вказуючи на гріх, заганяє людину в глухий кут. Дух Святий викриває в неправильних вчинках, а диявол

судить особу. Дух Святий звинувачує вчинок, диявол звинувачує людину. Багато людей чинять так, як Дух Святий. Вони з любов'ю, мудрістю, смиренням викривають неправильні вчинки, але не судять людину. Не судіть людей! Біблія забороняє нам це робити. Один її текст зауважує, щоб ми не судили передчасно нікого, адже є Законодавець і Суддя, Який може і спасти, і погубити.

ВЧЕННЯ

Але ми можемо викривати людей у вчинках, вказуючи, з точки зору істини, на їх гріховність, підбадьорюючи і допомагаючи людині виправитися. Так діє Дух Святий.

Диявол говорить людині, що вона негідна, нічого не варта, він пригнічує її. І скільки людей навколо чинять так само, виступаючи в ролі звинувачувача.

Може, і ви часто звинувачуєте людей, судите їх, пригнічуєте їх, виносите їм вирок. Біблія категорично це забороняє. Не судіть – і не будете суджені. Бо яким судом судите, таким судом буде суджено і вас. І якою мірою міряєте, такою відміряють і вам.

Може, ви запитуєте, чому люди звинувачують вас, чому вони такі жорстокі, а їх суд такий несправедливий? Чому вони завдають вам так багато болю і ран? Думаю, ймовірно може бути і наступна відповідь: це відплата за те, що ви злословили на інших і судили їх.

Якщо ви винні в гріху осуду, якщо принижували і судили інших людей, покайтеся, щоб Бог простив вам і щоб ваш строгий суд не повернувся проти вас.

Як же нам ставитися до суду з боку інших? Одна з найрозумніших порад – багато речей пропускайте повз вуха. Мудрий Соломон навчав, що немає на землі праведної людини, яка ніколи б не грішила. Тому не на кожне слово, сказане в вашу адресу, звертайте увагу. Чому? «Щоб не почути раба свого, коли він злословить на тебе». Чому це так важливо? Тому що серце твоє знає багато випадків, коли ти злословив на інших. Зрозумійте того, хто осуджує вас, і простіть йому. Це біблійна реакція.

А як щодо осуду з боку диявола? Він і зараз стоїть перед Богом, звинувачуючи нас. Але ось радісна звістка – його названо наклепником, який оскаржує брата. Тому до його звинувачень ми, народжені згори і обмиті кров'ю Христа, повинні ставитися як до наклепу. Бог мені простив, мене виправдав, тому відійди від мене, сатано, ти наклепник. Протистаньмо йому твердою вірою і покладімося на Божу милість. І він втече від нас. Яка прекрасна перемога!

Минуле може впливати на нас, керувати нами. Наприклад, через погані спогади. Вони можуть спокушувати. Але в Ісусі Христі ми маємо повне зцілення. Ісус сказав про Себе: «На Мені Дух Господній, бо Мене Він помазав, щоб Добру Новину звіщати вбогим. Послав Він Мене проповідувати полоненим визволення, а незрячим прозріння, відпустити помучених на волю» (Лк. 4:18). Одна з цілей приходу Господа Ісуса Христа на землю – зцілювати розбитих і помучених.

Якщо у вас проблеми з минулим,

моліться, щоб Бог просвітив ваш розум, зцілив сердечні рани. Якщо рани минулого не будуть зцілені, вони впливатимуть на нас, керуватимуть нами і спокушуватимуть нас.

Але в минуле ми повертаємося і за досвідом. Скажімо, мужі віри в тяжкі хвилини зверталися до минулого, щоб ще раз нагадати собі, як Бог керував ними, як чудесно благословляв їх. Вони черпали натхнення у спогадах про милості Божі, вони навчалися Божим урокам, які Він викладав їм у минулому. Врешті-решт, вони черпали там віру. До якого минулого повертаємося ми?

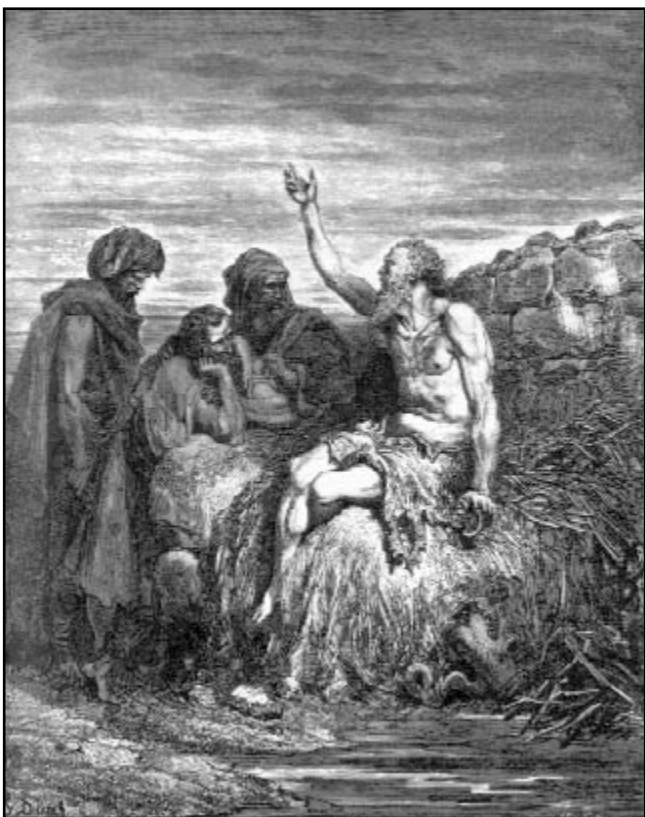
Ще один вид повернення до минулого – це гріховні спогади. У багатьох людей, які прийшли зі світу, в минулому залишилося не зовсім правильне життя. Їм простив Бог, вони народилися згори і раділи в Господі. Але ось із часом вони почали все частіше і частіше звертатися до минулого, викликаючи його в пам'яті і навіть смакуючи ним. Це гріх, це спокуса минулим. Згадаймо історію ізраїльського народу. Вони вийшли з Єгипту, пройшли через море в пустиню, і там їх чекали випробування. Коли їм доводилося переживати голод або брак води, вони почали думками повертатися в Єгипет. Люди сиділи і плакали, нарікаючи, мовляв, де їхні котли з м'ясом, де ріпчаста цибуля, яку вони їли в Єгипті... Вони вийшли зі світу, вийшли з Єгипту, але перенесли його у своїй пам'яті і своїх почуттях. І як тільки стикалися з проблемами, одразу поверталися в Єгипет.

Диявол великий мастак на те, щоб наше гріхове минуле подавати нам у привабливих тонах. Євреї не згадували про побої, про рабство і тяжку працю, не згадували вбитих дітей, не згадували безпросвітне майбутнє, яке очікувало їх в Єгипті.

Може, і ви повертаєтеся в минуле, смакуючи його гріхи, занурюєтеся у спогади і розчулено захоплюєтеся ними. Це гріх. Покайтеся в цьому.

Ми повинні жити в мирі з Богом, отримати оправдання від справедливого Божого суду. Ми повинні жити і в мирі з собою, простивши собі. Ми повинні мати правильне ставлення до свого минулого. Це нормальний стан християнина, який живе життям переможця, не спокушуючись минулим. Бог визволив нас від влади диявола, гріха, світу, минулого, але не визволив нас від впливу з їх боку. Наше завдання – протистати цьому твердою вірою, перемагаючи спокуси зі світу, від нашої плоті, від диявола і з минулого. У Христі Ісусі в Божій благодаті ми можемо бути переможцями.

«Коли за нас Бог, то хто проти нас? Той же, Хто сина Свого не пожалів, але видав Його за всіх нас, – як же не дав би Він нам із Ним і всього? Хто оскаржує буде Божих вибраних? Бог Той, що виправдує. Хто ж той, що засуджує? Христос Ісус є Той, що вмер, надто й воскрес, – Він праворуч Бога, і Він заступається за нас. Хто нас розлучить від любові Христової? Чи недоля, чи утиск, чи переслідування, чи голод, чи нагота, чи небезпека, чи меч?.. Але в цьому всьому ми перемагаємо Тим, Хто нас полюбив. Бо я пересвідчився, що ні смерть, ні життя, ні анголи, ні влади, ні теперішнє, ні майбутнє, ні вишина, ні глибина ані інше яке створіння не зможе відлучити нас від любові Божої, яка в Христі Ісусі, Господі нашім!» (Рим. 8:31-35, 37-39).



минулого. Наприклад, з почуттям вини.

Загалом розрізняють чотири суди: суд Божий, суд нашої совісті, суд тих, хто оточує нас, і суд диявола. Часто нас осуджує Слово Боже. І якщо це так, ми повинні покаятися перед Богом і отри-



«Жінко, звільнена ти від недуги своєї!»

(Проповідь на Всеукраїнській сестринській конференції)

«І ось там була одна жінка, що вісімнадцять років мала духа немочі, і була скорчена, і не могла ніяк ви-простатись. А Ісус, як побачив її, то покликав до Себе. І сказав їй: «Жінко, звільнена ти від недуги своєї!» (Лк. 13:11-12).

Жінки часто переживають при-ниження, плутаючи це поняття зі смиренням. Однак смирення і при-ниження – це різні речі. Приниження – це втрата гідності. На жаль, так ба-гато жінок втрачають свою гідність, забуваючи, що вони – твориво Боже, що створені, на відміну від чоловіків, з іншого, і, скажемо так, кращого матеріалу.

Святий Дух вказує нам час від часу на людей, які роками ходять скорчені і не можуть звільнитися від своєї недуги. Ісус Христос знає абсолютно кожну людину. І Він по-силає нас до тих, хто потребує нашої допомоги, нашої консультації.

У жінки з Лк. 13 була проблема. Вона не мирилася з нею, шукала виходу і врешті-решт прийшла до Бога. У кожного може виникнути ситуація, коли не допоможуть ні кошти, ні зв'язки; єдине, що потрібно зробити, – прийти до Ісуса. Бог ніколи нікому не обіцяв безжурного життя. Тому я побоююся, коли проповідники, за-кликаючи людей до Бога, наголошують, що все одразу стане добре. Побоююся, бо знаю, що коли людина приходить до Бога, то все справжнє в неї тільки починається.

Коли людина приходить у тверезе життя і починає розуміти, в якому пеклі вона жила досі, вона хоче вирватися з нього, а пекло всіма своїми шупальцями намагається втри-мати її і затягнути назад. Тоді й починається боротьба, і про це нам треба попереджувати людей, щоб вони знали, що ця боротьба неминуча. Але перемога – у Господа. І нам не треба давати таким людям зне-болівальних, тому що Бог їх нам не дає. Він не зневажає нас, даючи легкі завдання. Через труднощі ми виростаємо, накачуємо м'язи віри, зростаємо в вірі і починаємо розуміти, наскільки велика сила Божої благодаті в нас.

Підхід Ісуса до проблеми жінки – це владна команда: «Жінко, звільнена ти від недуги своєї!». Дуже часто нам потрібно мати таку особливу відвагу, щоб успішно проводити консультування. Потрібно вклю-чити свою віру і молитися, щоб Бог відкрив людям розум. Бо ми можемо консультувати годинами, але якщо Бог не відкриє, нічого людина не отримає.

Коли розум відкритий, Бог веде в роз-мові з людиною до першопочаткової чистоти, до розуміння добра і зла. Коли розум людини покритий гріхом, ми не зможемо нічого їй сказати. Тому, перш ніж щось радити, треба потурбуватися, щоб розум людини був відкритий.

Коли ми на вулиці скажемо першому зустрічному, що ми – віруючі, він зрозуміє, що це означає. Якось мене зупинив співро-бітник ДАІ і заявив, що від мене чути спирт-ним. Я розсміявся і сказав, що я – віруючий. Він одразу вибачився і дозволив їхати далі. Люди знають, що таке віруючі. Тому в роз-мові з ними нам треба перейматися, аби їхній розум був відкритий.

Писання говорить: «Блажен муж (муж – це людина, тобто і чоловік, і жінка), що за радою несправедливих не ходить, і не стоїть на дорозі грішних, і не сидить на сидінні злоріків...» Дуже важливо на-становити людей, аби вони знали, де можна отримати зілля. Не в барі, не в казино, не за допомогою алкоголю...

Але в нас повинна бути влада Слова Божого. Сьогодні християнство має дуже велику проблему – воно позбавлене влади. Ми можемо говорити про важливі речі, але без влади. Ми повинні цього шукати, цього просити, про це волати, – щоб у наших словах була влада, яку мав Ісус Христос. Адже Він дав нам цю владу, щоб ми її використовували.

Чому ж у нас її немає? На це є кілька причин. По-перше, ми дуже схильні, досяг-нувши чогось великого, хоча б комусь та й

Сергій
Вінковський

заявити: «Бачиш, що я вже можу робити? А ти? Відпочивай, хлопче...» І Бог каже: «Поки в тебе там глибоко є хоча б одна така людина, не дам». Чому? Тому, що Бог не хоче, аби ми загинули. Він знає, що ось тут у нас все гаразд, є смирення і все таке. А он-там... Кому з дітей ми дозволяємо брати до рук ніж? Тим, хто вже вмів нарізати хліб, хто вмів правильно ножом користуватися і брати на себе відповідальність. Тому молимося і просимо Господа показати, що нам ще заважає мати цю відповідальність – говорити з владою.

Бог сьогодні такий, як був завжди. Він і сьогодні бажає, щоб Його діти були напо-внені владою, проникливістю, розумінням. Одна з моїх мрій – дочекатися, коли діти Божі будуть ходити по вулицях і, побачивши каліку на візку, підійдуть до нього, поблагословлять і скажуть: «Встань і ходи в ім'я Ісуса». І підуть собі далі, нікому не повідомляючи свого імені. Ніяких афіш з рекламою служб зілля, ніякої пропа-ганди, ніяких адрес і рахунків, на які треба переказувати кошти. Я мрію про такий час, я очікую такого і про це вчу в нашій церкві. Побачите хвору людину – підійдіть до неї і спитайте, чи можна за неї помолитися. Помоліться – і йдіть. Не твоя справа, що з нею буде далі, це справа Божа.

У нас повинна бути сила Слова Божого, ми повинні навчитися його проголошувати, щоб сумну, зламану, покалічену долю ви-рівняти і направити. «Жінко, звільнена ти від недуги своєї!». Це повинно звучати з наших уст.

Одного разу американський пропо-відник Чарльз Фінней проходив поблизу поля, на якому жали жінці. Він нічого не проповідував, просто спитав: «Ви вже спасенні?». Вони покидали серпи, попадали обличчям у стерню і почали волати до Бога. А він пішов далі.

Або зайшов на ткацьку фабрику, став на порозі і запитав те саме. Робота зупини-лася. Коли директор прийшов довідатися, що діється, йому пояснили, що, мовляв, прийшов муж Божий і сказав, що всім треба спасіння. Директор наказав зупинити всі верстати і скликати всіх працівників, бо пи-тання спасіння важливіше за будь-що інше.

Але як досягти такої влади? У нашій церкві ми багато роздумуємо над цим, і Бог вже відкрив нам кілька моментів. Якось я зупинився біля чоловіка, який працював з газонкосаркою, і запитав, як вона працює, тому що сам планував купити таку. І він сказав, що працює добре, але сказав та-кими словами – на мене наче відро помий-вили, а я саме зі служіння йшов. Я стояв і не знав, що сказати. А він пильно подивив-ся на мене, і раптом його обличчя почало мінятися, і він зі страхом почав белькотіти: «Ой, я не знаю, хто ви, пробачте...» Будте певні, я не дивився на нього, скорчивши гримасу. Можливо, у моєму погляді від-билися співчуття, жаль, смуток, але нічого більше. Я відказав: «Я віруючий». Він як почав плакати – вже старший чоловік. Бог показав, що ми можемо бути носіями Його присутності.

Сестро, ти можеш бути носієм Господа, і у твоїх словах може бути Його сила, ти можеш стати для Нього засобом для визволення. Якщо ми ходимо в страху Божому, ми маємо силу. Навіть без слова. Ми можемо принести Бога в будь-яку по-калічену долю.

Жінка страждала 18 років. Це була жахлива доля. За законом вона вважалася нечистою, була відкинена, принижена, вона була «ніхто». Коріння проблеми ховалося в минулому, але рецептом до визволення була присутність Ісуса Христа.

З цього можна зробити висновок. Не має значення, наскільки задавнена хворо-ба, скільки часу і на яку хворобу людина хворіє. Сьогодні Ісус Той Самий, що і вчора, Він не змінюється. Тому ми можемо знайти в Ньому відповіді на всі питання. Слово, яке ми чуємо сьогодні, може зілжити наше вчорашнє. Усі ми – результат цього.



Ісус не назвав жінку на ім'я, хоча Він добре знав її, знав, що вона наближається до Нього. Він звернувся до її ества, її суті, статусу, знаючи, що жінка емоційніша, що вона по-іншому реагує на все, що відбува-ється, і що вона не повинна бути приниже-ною і зневаженою через якусь проблему. Він звільнив її не тільки від хвороби, але й від статусу приниженої і зневаженої і-стоти. Жінка вже забула, що могла вільно з кимсь розмовляти. І ось вона вільна! Їй вже не треба ховати очі, старатися сховатися, сісти на останню лавку і швиденько іти геть, поки хтось не запитав, як у неї справи. А їй нічого відповісти, бо все залишається по-старому.

Її біль не був незначущим, вона пере-жила довгі роки у приниженому стані, вела затяжну війну зі своїми обставинами. Думаю, кожній жінці є що сказати про свою особисту війну. Неміч жінки з Лк. 13 мала фізичний характер, але дуже часто жінки борються з немочами душевними. І які муки їм доводиться переживати! Мені не відомі випадки, коли людина закінчила життя са-могубством через те, що в неї боліли зуби чи голова. Але скільки людей зводять рахунки з життям, тому що не можуть витримати душевного болю. Емоційні рани створюють залежності на різних рівнях. Коли жінка вражена емоційно, зовні вона може ви-даватися здоровою, але всередині – рани.

Ісус Христос про наші фізичні потреби говорить так: не турбуйтеся, що вам їсти і в що одягтися, тому що Отець знає про ваші потреби. Нам треба вчитися довіряти Отцю. Я вже більше 20 років батько, і ні разу не бачив, щоб мої діти не могли заснути, бо хвилювалися, що вони завтра будуть їсти. Вони не турбуються ні про що, у них є батьки. Чому ж ми не довіряємо своєму Отцю, проявляючи хвилювання і тривогу про свої щоденні потреби?

У мене в житті був випадок – давно, ще за часів дефіциту. Стояв я в черзі за сиром. Довго стояв. Коли попередю за-лишалося зо троє покупців, продавщиця попередила, щоб чергу не займали, бо сир закінчується. Якийсь здоров'яга, що стояв позаду, сказав, щоб давали по 200 грамів. А що таке 200 грамів сиру для сім'ї з сімома дітьми? І я вирішив вимагати свого. Підій-шов до продавщиці, «дишучи грізбою», і тільки відкрив рот, як почув голос: «Завтра ці люди прийдуть до тебе на служіння. Який вірш з Біблії ти їм прочитаєш?». Я збирався влаштувати скандал, але натомість сказав: «Вибачте, але мені мало 200 грамів, я по-ступаюся своєю чергою». І пішов, сумний і невеселый. Вдома кажу дружині, що не купив сиру. А вона мені: «От і добре. До нас Ліда приходила, два кілограми сиру принесла».

Ми можемо довіряти Богу чи ні, врешті-решт! Адже ж Він завжди знає, чого в який момент ми потребуємо найбільше!

Найбільша потреба кожної людини – бути любимими і визнаними, бути кимсь. І саме в цій сфері проявляється неймовірна скарбниця Божої любові. Ідімо до Нього, і всі наші недуги будуть зілені.

Емоційні недуги можуть викликати за-лежність на різних рівнях. Ми відчуваємо, що нам треба якось підігріти себе, і шукаємо

когось, хто скаже нам, які ми добрі. Ми шукаємо своєрідних емоційних милиць і шу-каємо не завжди в колах віруючих людей. Але ці милиці не роблять людину здоровою, до того ж одного дня вони можуть просто щезнути. Людина, яка внаслідок якоїсь фізичної травми ходить на милицях, мріє їх покинути. Вона щодня послаблює тиск на милиці і посилює тиск на ноги, щоб швид-ше відновити нормальну ходу. Так само і щодо духовних милиць – жінки не повинні залишатися з ними, не повинні шукати потіхи в комусь і чомусь поза Господом. Ми повинні розуміти, що взаємини з кимсь не завжди здатні нас витримати і винес-ти. І дуже мудро повелася одна віруюча жінка зі своїм чоловіком, який збирався покинути її і завести іншу сім'ю. «Що на що ти міняєш?» – запитала вона. «Що ти маєш на увазі?», – перепитав він. «А те, що я – твоє справжнє ребро, а ти міняєш його на пластмасове. Я – твоя справжня поло-винка, ніде у світі ти кращої не знайдеш». Чоловік подумав – і залишився.

А згадаймо жінку-самарянку. Вона була принижена і зневажена настільки, що навіть до колодязя по воду ходила тоді, коли там нікого не було, щоб не натикатися на на-смішки і зневаги. І там зустрілася з Ісусом. Щоб перевірити, наскільки готова вона вийти на свободу, Він сказав їй покликати чоловіка. Якби вона не була готова змінюва-тися, якби була задоволена своїм життям, то відповіла б, що чоловік на роботі, що дуже зайнятий. Але та жінка настільки втомила від свого клейма, що говорить: «У мене немає чоловіка». Чужій людині!

Ким були для неї усі її партнери? Тими милицями, якими вона жила свій статус. Недобре бути незаміжньою, недобре жити без чоловіка, погано самій лягати в ліжку... Вона шукала милиць, але вони не приносили їй ніякого задоволення. І вона знайшла Ісуса, а потім стала першою у світі євангелісткою.

Зцілення не може прийти до людини, яка вторгається у чийсь життя; яка, будучи сама нещасною, робить нещасними інших; яка намагається використати чийсь життя, щоб своє зцілити. Зцілення може прийти тільки від Господа, і одне з наших завдань – позбавитися звички використовувати інших людей в ролі наркотиків, в ролі зне-болівальних.

У Першому посланні до солунян апостол Павло звертається до – зауважте – вірую-чих людей з дуже цікавим проханням. Він каже: «Благаємо ж вас... напоумляйте не-порядних, потішайте малодушних, підтри-муйте слабих, усім довго терпіть» (1 Сол. 5:14). Про що нас, добрих християн, благає Павло? Слово «благає» означає «просити наполегливо, низько схилившись». Я ще ні разу не чув, щоб моя дружина, спікши торт, благала нас його з'їсти. Натомість їй часто доводиться благодати нас потерпіти, поки не прийдуть гості. Отже, благодати – це значить просити зробити те, що зробити важко, щоб робити не хочеться, але треба.

А що нам робити не хочеться, але треба? Скажіть, кому кортить напоумляти не порядних? Мені доводилося це робити, і одного разу я заволав до Господа: «Боже, якби Ти дав мені на вибір – напоумляти

цього чоловіка чи вичистити стайню, я би вибрав стайню!». А Павло говорить: «Благаю тебе, не йди до стайні...»

Або потішати малодушних... Ти в поне-ділок його потішив, а він в середу приходить ще більше малодушний. А ти ще від того вітання не відійшов. Малодушні можуть кого завгодно захитати. А Павло говорить: «Все одно потішайте». Малодушні – не така вже й легка річ, малодушні вибирають собі когось за милиці. Вони постійно хочуть, щоб їх підтримували, щоб пильнували за їх вну-трішнім станом, щоб їх підігрівали, заспо-коювали. Ти вже через нього став някий, а він – як та худя корова з фараонового сну. І якщо в нас немає сили Слова Божого, ми загинемо від малодушних.

А слабкі? Це завжди гальма, їх хочеться прогнати, щоб ніколи не бачити. Однак Бог каже, що ми не можемо вигнати з церкви слабких, малодушних, не порядних. Тому Павло і благає нас. Але нам треба вчити людей не використовувати церкву як ліки, як знеболівальний засіб, але вчитися ста-вати тими, хто зможе допомагати іншим.

Силу треба черпати не в людині, а в молитві, у Слові, у спілкуванні з Господом. Якщо ми починаємо бути залежними ще від когось, окрім Бога, ми втрачимо силу. Цього треба вчити. Вчити людей давати, а не лише приймати. Ісус посилав Своїх учнів туди, куди Сам хотів йти. Любов – це значить давати, а не брати. Нам треба вчити людей давати, а не лише брати. Інакше в них не буде правильних взаємин з Богом.

І не треба боятися говорити людям правду. Біблія запевняє, що той, хто до-коряє, знайде більшу ласку, ніж той, хто підлезується. Коли ми говоримо не те, що думаємо, ми грішимо перед Богом.

Є такі проблеми, що ніякого розуму не вистачить, щоб їх розв'язати, – так диявол спотворив взаємини між людьми. Тому такою актуальною нині є проблема розлучень. Люди у світі знаходять собі різноманітні милиці – алкоголь, наркотики, блуд, і так забуваються. Тому виглядає, що віруючі люди повинні нести весь свій біль, так би мовити, на тверезу голову. Вони не можуть вітати себе так, як це роблять у світі. Але вони знають Слово Боже, а воно говорить про шлюб як про завіт. І, як усі інші завіти, шлюб теж оснований на крові. Тому ніякі штампи про розлучення не мають сили. Біблія говорить, що двоє стануть од-ним. І Бог ненавидить розлучення. Ніхто не може відмінити того, що одного разу було скріплене кров'ю і що з'єднав Бог. І саме в цьому полягає проблема сучасного суспільства, яке топче ідею цнотливості і пропагує так звану «вільну любов».

У XIX столітті вчені відкрили явище, яке отримало назву телегенія. Виявляється, існує пам'ять про перші близькі стосунки, і вона впливає на все наступне потомство. Ось чому через кілька років після про-ведення в Москві Олімпіади там масово почали народжуватися чорні діти, хоча обоє батьків були білими. І сьогодні світські вчені починають заявляти, що християни правильно навчають своїх дітей зберігати чистоту у стосунках і не мати ніяких вза-ємин до шлюбу.

Але добра новина полягає в тому, що Ісус Христос відновлює душевну і духовну повноту людини. Він може розібратися з найскладнішою проблемою у взаєминах людей. Але насамперед нам треба прости-ти, тому що образа тримає нас у минулому. Простити – значить, розірвати зв'язок з минулим. Простити – значить, дати Богові можливість втрутитися і розібратися. Самі ми це зробити не можемо, але Бог дасть силу простити.

Парадоксально, що найважче інколи бу-ває простити самим собі. Однак непростен-ня – це завжди гріх. Якщо я вірю, що Бог мені простив, то як я можу не прощати собі? Цим я роблю себе справедливим за Бога.

Нам треба навчитися сприймати себе такими, якими нас бачить Слово Боже, якими бачить Бог. Треба позбутися низь-кої самооцінки. Кожен з нас – унікальний. «Нема подібного Тобі», – співаємо ми, по-клоняючись Богові. Однак ці слова повною мірою стосуються і нас. Сестри! Ви створе-ні, щоб бути принцесами в Божому Царстві. Несіть цю звістку: «Жінко, звільнена ти від недуги своєї!».



Дюжина вибраних

Ці люди покoryали більші віддалі, ніж армії імператора Цезаря, Олександра Македонського чи царя Кіра...

Павло здійснив свої чотири знамениті місіонерські подорожі, дійшовши до Іспанії. Імператор Нерон позбавив Павла життя в 67 році н. е.

Хома проповідував в Персії і потім в Індії. Він був убитий неподалік від міста Мадраса.

Яків Заведєй, брат Івана, став першим апостолом-мучеником. Він загинув від рук Ірода в 44 році н. е.

Нафанаїл (Варфоломей), цілком імовірно, теж дістався до Індії. За наказом одного з царів Вірменії з нього живого зняли шкіру.

За наказом Нерона Петро був страчений через розп'яття — на його ж прохання, вниз головою.

Андрій служив в Греції і був розп'ятий в Ахаї.

Іван пасторував над церквами Малої Азії. Його намагалися стратити через занурення в киплячу смолу, але він чудом залишився живим. Він — єдиний апостол, який помер своєю власною смертю.

Пилип поширював Добру Новину у Фригії (Туреччина) і загинув при розп'ятті.

Яків Алфеїв був першим єпископом в Єрусалимі. Його скинули з вежі, побили камінням і забили палицями до смерті в 62 році н. е.

Юда (Тадей, або Левій) проповідував в Аравії, Персії, Месопотамії і Сирії, де і загинув мученицькою смертю.



Місце, де, за переказами, бичували апостола Павла.

Симон Зилот благовістив у Єгипті і був убитий біля міста Суаніра.

Матвій подорожував по Малій Азії. Він був страчений в місті Колчі на Чорному морі.

Варнава загинув мученицькою смертю на Кіпрі під час правління Нерона.

Ось так далеко вирішили зайти ці люди... А наскільки далеко заради Ісуса здатен зайти ти?

«Дерево, над водним потоком посажене»

«І він буде, як дерево, над водним потоком посажене, що родить свій плід своєчасно і що листя не в'яне його, — і все, що він чинить, — щаститься йому!» (Пс. 1:3).

Ті, хто не бажає чекати 40 років, поки в них на дачі виросте всевітньо відомий норвезький клен, можуть купити десятиметрове доросле дерево за 42 тисячі доларів. А п'ятнадцятиметровий європейський бук обійдеться вам у 20 тисяч доларів. Попри і без того високі ціни, в розсадниках говорять, що ціни на дорослі дерева стануть ще вищими.

Один покупець сказав: «Я не можу чекати, поки банан дозріє. Я купую лише жовті. Нема в мене терпіння чекати».

Ми, люди, завжди поспішаємо, завжди хочемо якомога швидше одержати готовий товар. І так само очікуємо негайного дозрівання у християнському житті, миттєвого зміцнення віри. Як це не схоже на неймовірне терпіння Боже, коли Він має справу з нами!

Псаломспівець підтверджує обітницю Божі, що кожен, хто вірний Його слову, буде наче «дерево, над водним потоком посажене, що родить свій плід своєчасно». Християнин, який зростає, чи то новонавернений, чи зрілий віруючий, якраз і схожий на таке здорове дерево — посажене-



не на правильному місці, правильно підживлене, воно і приносить плід. Якщо ми зміцнені в Слові Божому і наші серця живляться Ним, ми неодмінно розквітнемо. А зростання у вірі приносить радість Господньому довготерпінню.

Відразу у Христі не виростають, Відразу плід дозрілий не приносять. Бо тут шляхів коротких не буває, І не приходить за зимою осінь.

Спасіння приходить миттєво, зростання у Христі триває все життя.

Україну відвідав Генеральний секретар Асамблей Божих США

16 липня 2008 року в Україну прибув новообраний Генеральний секретар Асамблей Божих США (найбільшого п'ятидесятичного об'єднання Сполучених Штатів) Джон Палмер. Мета його візиту — ближче познайомитися з Церквою Християн Віри Євангельської України, доволітнім партнером Асамблей Божих США в багатьох місіонерських, соціальних та освітніх проєктах в країнах СНД та в усьому світі.

Д. Палмер взяв участь в урочистій церемонії завершення роботи XI з'їзду молоді ЦХВЕ України і звернувся до української молоді з проповіддю.

17 липня в головному офісі ЦХВЕ України високого гостя прийняв старший єпископ Церкви ХВЕ

Михайло Паночко. Він та його перший заступник єпископ Микола Синюк ознайомили гостя з життям Церкви та основними напрямками роботи відділів.

У зустрічі взяв участь відомий благовістник С. Радчук, який супроводжував Д. Палмера під час його візиту до України.

«Цей візит — до речі, один з перших після обрання Джона Паомера на посаду Генерального секретаря — засвідчує високий рівень стосунків між сторонами та вказує на спільну зацікавленість в подальшій співпраці», — зазначив пастор Юрій Кулакевич, секретар відділу зовнішніх та міжнародних зв'язків ЦХВЕ України.

uipc.org.ua

**Тільки Благодать
Тільки Віра
Тільки Біблія**



Київська Богословська семінарія «Благодать та істина»

**оголошує набір студентів
на 2008/2009 навчальний рік**

Семінарія «Благодать та істина» заснована в 1994 році і протягом 14 років готує служителів за двома очними програмами: «Бакалавр теології» і «Магістр теології».

З вересня 2006 року розпочато дві очно-заочні програми: «Бакалавр душеопікування» і «Магістр душеопікування», а з січня 2008 року розпочата очно-заочна програма (об'ємом 55 кредитів) підготовки християнських служителів за спеціальністю «Соціальна праця».

З вересня 2008 року спільно з Київським медичним коледжем ім. П. І. Гаврося розпочинається нова програма підготовки «фельдшерів-місіонерів». На навчання за цією програмою приймаються юнаки і дівчата, які відповідають наступним вимогам:

1. Мають повну середню освіту.
2. Отримали оцінки незалежного тестування з української мови і біології не нижче 4 балів (за 12-бальною шкалою).
3. Є членами місцевої євангельської церкви не менше року.
4. Мають ціль працювати після навчання фельдшером-місіонером.
5. Представляють рекомендацію пастора і його бачення на місіонерську діяльність абітурієнта після закінчення навчання.

Усі абітурієнти проходять співбесіду з приймальною комісією, до складу якої входять представники коледжу та семінарії.

Навчання здійснюється за двома програмами:

І програма — програма підготовки фельдшерів реалізується на базі Київського медичного коледжу відповідно з державною програмою підготовки фельдшерів.

Термін навчання — 2 роки і 6 місяців.

Навчання ведеться на контрактній основі (плата за навчання становить 300\$ за один семестр, а за весь термін навчання — 1500\$).

Студентам, які потребують житла, надається гуртожиток, розташований на території коледжу поряд з навчальними корпусами (плата за проживання в гуртожитку — 28 грн. за місяць).

Програма становить приблизно 80% всього навчального навантаження. Усім, хто успішно завершить програму, коледж видає державний диплом фельдшера.

II програма — програма підготовки християнських служителів, яку проводить семінарія. Аудиторні заняття за цією програмою проводяться на території коледжу викладачі семінарії, а практичні заняття проходять в церквах Києва і Київської області.

Усі заняття за цією програмою безкоштовні.

Заяви приймаємо до 25 серпня 2008 року.

Додаткова інформація —
за телефонами: 8-044 411-15-88;
8-063 124 1092; 8-067 505 3162.



ПСАЛМОСПІВИ

Видання Місії "Добрий самарянин"
м. Львів



50 грн.

ЗАМОВЛЯЙТЕ

за адресою:

79008, м. Львів, а/с 890,

за телефоном:

8-(0322)-76-95-97.

**БЕЗКОШТОВНО
НАДСИЛАЄМО КАТАЛОГ
ХРИСТИАНСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРИ!**

ГУРТОВИМ ПОКУПЦЯМ - ЗНИЖКА!

**№ 8 (47) Виходить щомісяця
СЕРПЕНЬ 2008 р.**

За ЄВАНГЕЛЬСКУ ВІРУ

Адреса редакції:
**76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: gsoleg@com.if.ua**

**Головний редактор
Михайло
ПАНОЧКО**

Заступник головного редактора — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Дана Парипа;
оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.

Газета віддрукована у ТЗОВ
«Видавничий дім «Молода Галичина».
Обсяг — 1,86 умовного
друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

Засновник — Всеукраїнський союз церков
християн віри євангельської п'ятидесятників

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Р/р 2600830012161 в ОД Укрсоцбанку м. Ів.-Франківська
МФО 336019 код ЄДРПОУ 20559726